www.fasor.hu

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

Újfolyam 98. szám 2026. szeptember

„Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége.”
Ézsaiás 60,1

„Mindeddig megsegített minket az Úr!”
I Sámuel 7,12

Szerte a világon sok kőemlék áll. Szobor, emléktábla, kőépítmény, oszlop, emlékmű, szfinx, obeliszk, sírkő. Ezek mind kövek. Valamilyen üzenetet hordoznak, valamiről beszélnek a statikus állapotukban. A nyáron, amikor utaztunk, kirándultunk, esetleg bejártuk hazánkat, vagy a világot, hányat láthattunk?

Ez az Ige akkor hangzik el Sámuel próféta szájából, amikor szintén felállítanak egy nagy emlékkövet, és ezt a mondatot írják rá. Így ad hálát a próféta és a nép az elmúlt időszakért, Isten kegyelméért.
Mi is visszatekinthetünk most a nyárra. Isten kegyelme és csodája megsegített bennünket a hőségben és a szárazságban. Miközben látjuk a természetet, a fákat, velük sírunk, és megállapítjuk, hogy mennyire mélyen folyamatosan segítségre szorulunk.

Ha olvassuk, vagy látjuk a tragikus hírekről a tudósításokat, például a villámárvizet a Himalájában, akkor még inkább rácsodálkozunk: hogyan lehetséges, hogy ilyen kegyelemben részesülünk, hogy mindeddig megsegített bennünket az Úr? **A kegyelem csakis Jézus Krisztusért lehetséges, akit elítélt az Atya, hogy nekünk irgalmazhasson. Elhagyta Jézus Krisztust a kereszten, hogy rajtunk segíthessen, és ennek útját a Megváltó járta végig számunkra.**

Gyülekezetünk ebben a hónapban egy nagyobb távlatra is visszatekint. 100 éve indult el a tanítás a Julianna Református Általános Iskolában. 1926 szeptember 13-án. Idén éppen vasárnapra esik ez a nap, és ünnepi Istentisztelettel is ünnepelhettünk.
Sámuel próféta, és a nép, amikor átéli, hogy le tudják győzni a filiszteusokat, és hosszabb ideje békességben tudnak élni a földjeiken, nem a maguk vállát veregetik meg. Nem a nép vitézségét dicséri, miközben mindenki beletette a maga részét. Istennek adnak dicsőségét, akinek a segítsége nélkül kevés lett volna az ember, és a nép is.
Mi a funkciója egy emlékkőnek? Felhívják magukra, vagy az üzenetükre a figyelmet. Magasabbak, mint a környezetük. Így akar sokszor nagyra emelkedni az Én is, hogy mindenki rá figyeljen. Sámuel azért ír az emlékoszlopra, hogy ne kelljen találgatni az üzenetről: Az Úré legyen a dicsőség! „Sámuel pedig fogott egy követ, **felállította Micpá és Sén között, és elnevezte Eben-Háézernek, mert ezt mondta: Az Úr segített el bennünket egészen idáig!” (I Sámuel 7,12)**

Kire mutatnak a mi mondataink? Kinek a nevét hordozzák az emlékoszlopaink? Kinek a dicsőségét hirdetik?
Budapest-Fasori Egyházközségünk nagy utat járt be a Julianna Református Általános Iskolánkkal. Miután a holland reformátusok segítségével elindul a tanítás 1926-ban, pár év alatt kicsinek bizonyul a gyülekezet épülete. 1936-ban egy nyár alatt egy emeletet ráépít a gyülekezet presbitériuma, hogy több hely legyen. Így lesz több emelet. Majd a háború viszontagságai, az embermentés, gyermekmentés, zsidómentés az épületben. 1951-ben pedig egyik napról a másikra elveszik az épületet. A szocializmus évtizedei után, sok imádság hatására 1992-ben újra indulhat a régi falak között. Először csak egy osztállyal, majd fokozatosan növekszik 16 osztályra. Az elmúlt 34 évben pedig született két testvére, a Csipkebokor Óvoda és Julianna Gimnázium is. Az utóbbiban most indult el az első osztály, **a 9/Ny - Mindez Isten megőrző segítségét, és újjáteremtő hatalmát hirdeti.**

Nyáron gyülekezeti héten vagyunk. (Mert csodálatos visszatekinteni, hogy megsegített bennünket az Úr a gyülekezeti felnőtt, családos, gyermek, konfirmandus, napközis, hittanos, kerámiás, cserkész és ifjúsági táborokban!) Táborainkkal kapcsolatban is állíthatnánk emlékkövet! Hány évtizedre tudunk már visszatekinteni!

Az egyik bemutatkozásnál feláll egy édesanya, aki elmondja a történetüket. Húsz éve házasok. Milyen öröm, hogy ezen az úton is megtartotta és megsegítette őket az Úr! A házasságkötés miatt kerültek a Fasorba, és azóta járnak hozzánk. Először kevésbé, majd egyre erősödve. Mikor Juliannás Istentiszteletek voltak, néha felsóhajtottak! Ezek sokkal hosszabbak! Miért is kellenek ezek? Aztán amikor a gyermekeikkel iskolát kerestek, akkor hirtelen eszükben jutott: de itt a Julianna! Habár messzebb laktak az iskolától, akkor is örömmel, és lelkesen hordták be a fiaikat reggelente. Itt olyan lelki útravalót kapott a fiuk, amely most, egyetemistaként is kíséri és vezeti. Olyan barátokat, akiket közösen tartott meg Isten a keskeny úton.
Rögtön átveszi a szót az édesapa. Sosem felejti el, amikor az iskolába hozta az első fiukat, egy Ige fogadta őket a bejáratnál: **„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!”** Mennyire más volt erre belépni minden nap, és más üzeneteket is hallani folyamatosan, mint ami az ő iskolájában volt kiírva, amikor fiatal volt. Ott ezzel találkozott: „Lennék bár hajlott korú néger, akkor is megtanulnék oroszul, mert Lenin oroszul beszélt.”
Ennek a családnak az emlékköve az volt, hogy elmondta, megosztotta a tapasztalatát, és a háláját. Így állította fel az hálaoszlopot az élő Úrnak, amit mások is láthattak.
Másztunk-e hegyet ezen a nyáron? Néha megállunk, és leülünk egy nagy kőre, vagy nézünk egy nagy magaslatra állva, és a kilátást csodáljuk. Az is lehet, hogy megnézzük azt az útszakaszt, amit eddig bejártunk. Milyen nehéz volt feljutni idáig, és még mennyi út van felfelé, amíg a csúcsra érünk! Azonban erőt merítünk az Isten kegyelméből, az iránta való hálából, és az Isten dicsőségének megvallásából. Nekünk van rá szükségünk elsősorban. Hogy megálljunk, és megállapítsuk: egyedül az Isten kegyelme, és segítsége minden. Ugyanakkor ezzel azt tesszük, ami igazán a dolgunk, amiért itt vagyunk a földön: Isten dicsőségét hirdetni, és az Ő nagy nevét megvallani.
A Szentháromság Isten, aki eddig hordozott bennünket, tud a jövőben is megsegíteni, vezetni, bátorítani, ha Hozzá jövünk, és Tőle kérjük és várjuk a segítséget. Adja Isten, hogy az imádság évében is naponta Őt hívjuk segítségül, és Neki öntsük ki a szívünket!

Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztor

Gyülekezeti csendeshét

Elcsendesedés, megújulás, hitbeli megerősödés

„Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének” (Jk 5,16)

Testi-lelki felüdülést élhettünk át a Felüdülés Házában augusztus 19-23. között Balatonbogláron, az idei gyülekezeti konferencián, ahol 71-en voltunk együtt.

A délelőtti igei alkalmak témája Jk 5,13-20. versein alapult, az ehhez kapcsolódó kérdésekről kisebb csoportokban beszélgettünk. Esténként a zsoltárokon keresztül kaptunk megerősítést. A lelki táplálék mellett sok más ajándékot is kaptunk: MÉSA koncert, irodalmi délután, imaséta, kirándulás a Gömbkilátóba és a lombkoronasétányra, kisvonat, tűzijáték várt ránk és persze a csodás Balaton.

Az imádság ereje

Az életünkben jelen van a szenvedés, az öröm, a betegség és a bűn. Nem az a kérdés, hogy mindezeket mi váltotta ki, hanem az, hogy mit vált ki bennünk, mit kezdünk vele. Vigyük imában az Úr elé! A hitből fakadó imádság mindenre jó, hatalmas kincs, nagy lehetőség mindannyiunk számára. Az imádság „mennyei levegővétel”.

„Mindig hálával töltött el, amikor a Fasori gyülekezet közösségével lelki napokon, alkalmakon tudok részt venni. Külön öröm volt számomra, hogy az édesanyám is eljöhetett velem, mélyülhetett az Isten igéjében és a gyülekezet közössége szeretettel fogadta. Ebben a pár napban iránymutatást kaptam az Úrtól az életemre vonatkozóan. Megtanította nekem, hogy az életben nem a „miért?” kérdésre kell a választ keresni, hanem minden helyzetben imádságban Hozzá kell folyamodni, s ezáltal megoldást kínál a kilátástalanságban is. Az Úrnak minden lehetséges, mindenre van megoldása. Hiszem, hogy a közösség imádsága, Isten közös dicsőítése, magasztalása a balatonboglári lelki napokon is csodákat tett, hiszen: „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”(Jk 5,16)”

Szegedi Fruzsina

„Ebben a pár napban kiemelt minőségben lehettünk együtt az Úrral és egymással is. Csodálatos megtapasztalása volt annak, hogy olyan jó testvérekkel egységben lenni. Jakab levelének 5. fejezete tanulmányozása során megvizsgálva az imaéletem, az imádságaim, az Úr a szívemre helyezte, hogy sokkal őszintébben, mélyebben kell naponként előtte imádságban megállnom. Őelőtte semmit nem lehet eltitkolni. Az apró kéréseimmel, gondjaimmal is hozzá kell fordulnom. Dávidhoz hasonlóan, őszintén ki kell önteni a szívemet előtte, ami bennem van, elé kell tárnom. Ezt már Balatonbogláron is gyakorolhattuk a reggeli imaközösségekben, a csoportbeszélgetések végén közös imádságban, és olyan jó egymásért is imádkozni, és tudni, hogy értem is imádkoznak. De nem elég ezt kiemelt formában egy csendeshéten tenni. Feladatunk a mindennapokban is egyénileg és közösségben is kitartóan, hűségesen, szüntelenül imádkozni.

Delényi Gabriella

Feladat és felüdülés

„Az idei gyülekezeti hét nekünk, ha jól számolom, már a tizenegyedik. Mindegyiknek volt különlegessége, testet-lelket felüdítő hatása, Balatonboglár három dologban mégis kiemelkedik. Csoportunk,

a seniorok – az átlagéletkor jóval a hetven felett – fiatalos lendülettel oldotta meg a feladatait. Személyes dolgokban az egymásra figyelés, az őszinte segítségadás szándéka hamar összekovácsolt bennünket. Talán a legjobb csoportunk volt a sok közül, állapítottuk meg asszonyommal. Mi ketten, sok évtizede házasok, lelkiekben, közös dolgainkban is épültünk ebben a közösségben. S bár megvalljuk, mi nagyszülő-korúak kicsit azért hiányoltuk a kisgyermekes családokat, mégis nagyon pozitívan éltük meg a kisebb létszám adta szorosabb egybefonódást, a sok derűs foglalkozást, ahol az igemagyarázatok mélysége, az imádságos alkalmak felüdítettek, cselekvésre buzdítottak. Személy szerint engem még az az öröm is ért, hogy most megjelent könyvem egy hosszabb elbeszélését a táborozókkal megoszthattam, a történet előadásába bevonhattam a gyülekezeti énekeket megszólaltató közönséget.”

Széplaki György,
az első csoport vezetője

Lépés a gyógyulás felé

„Csodálatos napokat tölthettünk együtt a természet lágy ölén, a Balaton partján, Balatonbogláron a Felüdülés Házában, ami egy új konferencia-központja egyházunknak. Tapasztalatom szerint ez nemcsak a „felüdülés” háza volt, hanem az öröm háza, a Krisztus-arcú emberekkel való találkozás, az egymással való megajándékozottság háza is volt. Ahogy többen megállapították, olyanok voltunk, mint egy nagy család, testvéri közösségben lehettünk együtt.
Áldott alkalom volt a bemutatkozós rész, ahol a csoportvezetők (kitalálós játék keretében) egyenként bemutatták a csoportuk tagjait, és olyan nagy öröm arra gondolni, hogy vasárnaponként mindegyikükkel találkozhatunk. Sok beszélgetésem volt olyan testvérekkel is, akikkel eddig nem tudtam hosszabban beszélgetni. Többen először jártak ilyen csendeshéten, ők azt mondták, hogy nagyon jól érezték magukat, befogadó közösségre találtak és ennek

nagyon örülnek. A királyzsoltárok mellett Jakab levelét, annak 5,13-20. versét tanulmányoztuk, témánk volt az öröm, a bűn, a betegség. Nagyon sok erőt kaptam ebből az igéből!
A betegség egy külön téma volt, én ezzel eléggé küzdök, de nagyon sokat erősített engem ez a hét. Amikor tavaly megtudtam, hogy milyen betegségem van, éppen 60 éves voltam és volt egy kis gyülekezeti köszöntésem. Akkor még nem tudtam annak a jelentőségét, – de már éreztem bizonyos jelekből, – hogy nekem ezzel nem csak az a feladatom, hogy leküzdjem a betegséget, hanem az is, hogy Isten dicsőségét szolgáljam valahogyan, hogy ő megdicsőíti magát és meggyógyít engem. Akkor Isten arra indított, hogy ki mertem mondani azt az elsőnek őrültnek látszó mondatot, hogy hálát tudok adni a daganatomért. Tulajdonképpen ez a hét is egy pecsét erre, mert most is tudtam beszélni a betegségemről, illetve azokról a dolgokról, melyek a halálos betegség során jöttek elő. Ilyen az, hogy sok időt tölthettem feleségemmel, Marival, hogy megtapasztalhattam az ő csodálatos gondoskodó szeretetét és rájöttem, hogy egy angyallal élek együtt 36 éve.
Sokat imádkozhattunk együtt mindenféle formációkban, a reggeli imaközösségben, a csoportban, a kávé mellett egy kisebb társaságban. Érdekes és szép programokon vehettünk részt, voltunk a Gömbkilátóban, a lombkoronasétányon, valamint Széplaki György egy gyönyörű irodalmi délutánnal ajándékozott meg bennünket az új novellájának felolvasásával, amelynek erős üzenete volt.
Csupa áldást kaptam ezen a héten, számomra mindenképpen egy újabb lépés volt a gyógyulás felé. Hálát adok ezért az Úrnak!”

Devich Márton

Összeállította: Halász Kinga

Női csendesnapra hívogató

Női csendesnapra várjuk szeretettel a lányokat, asszonyokat, hölgyeket szeptember utolsó szombatján, 26-án 9.30-tól 15 óráig templomunkban.

Lehetőség van itt elcsendesedni, az Igével töltekezni, és a közösségünkben épülni. Az idei év témája: Az Úr velünk van a próbákban is. Ismerjük meg Istenünk szeretetét! Az Úr ismerete, és szeretete kiűzi a pánikot és a szorongást a szívünkből! Ne féljetek! Szeret az Úr! Az alkalmon szolgál: Somogyiné Ficsor Krisztina áhítattal, Wéberné Zsikai Mária, a Reformátusok Lapja főszerkesztője előadással, és Boross Ivett bizonyságtétellel. Olyan jó hétről hétre látni a megújult és nagyon tartalmas Reformátusok Lapját. Most közelről is megismerkedhetünk, és hallhatjuk a főszerkesztőjét. Boross Ivett pedig itt jutott hitre a gyülekezetünkben, és sokgyermekes (4) édesanyaként mély megtapasztalásokat fog megosztani arról, hogy milyen próbákban emelte fel őt Isten! Tervezzük be ezt a szombatot!

Hívogassunk magunkkal legalább egy barátnőt! Regisztráljunk a könnyebb szervezés miatt a somogyine.fk@gmail.com email címen!

Szeretethíd

A 2026. évi Szeretethíd

Évről-évre nagy szeretettel készülünk a Szeretethíd programjára. Idén a nyolcvan év feletti időseink látogatását tűztük ki célul, telefonon egyeztettünk velük, mikor alkalmas számukra az, hogy felkeressük őket.

Ehhez a látogatáshoz tíz kétfős látogatói „csoportot" alakítottunk ki, akik megkapták a látogatandók nevét, elérhetőségét, címét. Az ő feladatuk volt, hogy felhívják az idős testvéreket és egyeztessenek velük a látogatás időpontjáról. Idén azt tapasztaltuk, hogy időseink sok esetben nem vállalták a látogatók fogadását.
Több esetben azt éreztük, hogy nem szívesen mutatnák meg kiszolgáltatottságukat, vagy más okból nem szerettek volna látogatót fogadni. Akikhez mégis sikerült eljutni, ott nagy szeretet és öröm fogadott bennünket.

Ajándékba vittünk egy-egy igés kulcskarikát. Mindenkivel imádkoztunk, szép református énekeket énekeltünk, beszélgettünk. Valóban öröm volt mindannyiunk számára az együtt töltött idő.

Nagy öröm volt számunkra, május 22-e, amikor is a Peterdy utcai Idősek Otthona mozgásában már akadályozott kedves lakóit tolószékben vitték ki a Városligetbe a Julianna Általános Iskola 8. osztályos tanulói. Öröm számunkra, hogy kimozdulhattak, és ily módon megcsodálhatták a „Zene házát," fagylaltoztak, és élvezték a csodás napsütést. Nem csak ők, de valamennyien felüdültünk. Nagy öröm számunkra, hogy a 8.osztályosokat sikerült bekapcsolni a szolgálatunkba. Köszönjük ez úton is a szolgálatukat, az igazgatónő támogatását.

Íme, néhány fotó erről a lélekemelő programról, amelyet többek között Somogyiné Ficsor Krisztina nagytiszteletű lelkész asszony, intézményi lelkész szervezett és kísért nagy szeretettel. Isten áldásával, hálát adva a szolgálatért és a szolgálóinkért!

Szombatiné Kovács Margit,
a Fasori diakóniai szolgálat vezetője

Séta a Városligetben a Peterdy utcai Idősek otthona lakóival, a 8. osztályos Juliannások kíséretében

Ifisek és cserkészek a Szeretethíd-szolgálatban

A konfirmáció előtti szombaton cserkészek és ifisek együtt kapcsolódtunk be a templom körüli szolgálatba. Ezen a délelőttön a templom ablakait tisztítottuk meg, hogy szebb és rendezettebb környezetben készülhessünk az ünnepre.
A közös munka nemcsak segítség volt a gyülekezet számára, hanem jó alkalom is az együttlétre, beszélgetésekre és a szolgálat örömének megélésére.
Hálásak vagyunk, hogy együtt tehettünk valamit közösségünkért és templomunkért.

Gurzó Gyöngyi

Fasori Forgatag

Június 6-án egy a fasori ifisek által szervezett sportnap, a „Fasori forgatag” keretében tölthettünk együtt egy napot a gyülekezettel.
Lehetett sportolni, „kreatívkodni,” szurkolni, segédkezni az ebéd főzésénél, és hála Istennek mindenre, még az ebéd elfogyasztására is bőven akadtak jelentkezők.
Már reggel elkezdtük az előkészületeket: a paprikás krumplihoz felaprítottuk a hozzávalókat, a fiúk pedig előkészítették a terepet a sportoláshoz a Julianna udvarán.
A programot egy áhítattal kezdtük, amit Apjok István Francois tartott, utána közös játékkal folytattuk a sportbajnokság előtt.
Az ebédet néhány kedves gyülekezeti tag főzte. Igazán finom lett, és mindenki jó étvággyal fogyasztotta el a mérkőzések után.
Áldott nap volt, kicsik és nagyok együtt élveztük a játékot és a jó időt, amivel Isten megajándékozott bennünket. Jövőre is szívesen várjuk a gyülekezeti tagokat. Olyan jó volt együtt lenni, egy közösségként, testvérekként!

Boross Hanna Léna, az egyik ifivezető

Focibajnokság

Pingpong verseny

Készül a paprikás krumpli

Konfi tábor 2026

Az Úr Jézus formál és vezet napról napra

Június végén, Mátraszentistvánon tölthettünk el egy áldásokban és élményekben egyaránt hihetetlenül gazdag hetet a konfirmandus tábor keretében. Nagy csapat lelkes, fiatal konfirmandussal vágtunk neki ennek a hétnek. Közülük páran már ismerték egymást iskolából, konfirmációs órákról, de nagy öröm volt látni, hogy a hét folyamán, ismerkedések, beszélgetések, közös élmények során, hogyan formálódtak, és formálódhattunk mi is velük együtt egy igazán Isten által élő közösséggé.

Ebben a formálódásban, feloldódásban nagy segítséget nyújtottak a különböző játékok, sportok és egyéb színes programok, amikben a táborozók mindig élénken, nagy lelkesedéssel voltak jelen. Foci- és röplabdabajnokság, tollasozás, frizbizés, ping-pongozás és egy hatalmas vízilufi-csata rengeteg nevetéssel, szurkolással. Ha pedig olykor játék közben egy-egy gyors zápor kerekedett, akkor az eső, bár tető alá terelte, ám pont emiatt összse is hozta a csapatot. A sportolni kevésbé vágyóknak pedig különböző kreatív, alkotós programokra volt lehetőségük, többek között karkötő készítésre, textil festésre, henna rajzolásra.

Konfirmandusaink a táborban

A napot mindig zenés reggeli tornával kezdtük, majd a reggeli elfogyasztása után egyéni csendesség következett. **Csodálatos volt látni ezekben a csendes fél órákban, ahogyan szolgálók és konfirmandusok gyakran közösen, kisebb csoportokban beszélgetnek Isten igéjéről, őszinte gondolatokkal építve, segítve egymást**.

A tábor fő lelki vonalát, Jézusnak a gonosz szőlőmunkásokról mondott példázata adta, amely alapján - **Apjok István Francois** bevezető alkalma után - **Pataki András Dávid lelkipásztor** közvetítette felénk az evangéliumot. A példázaton és az alkalmakon keresztül mély, és bizony nem mindig könnyű kérdéseket, témákat hozott elénk az Úr, amikről kisebb csoportokban volt lehetőségünk beszélgetni, közösen gondolkodni, imádkozni.

A délutánokat játékok, programok, kirándulás színesítette, esténként pedig egy-egy megérintő, személyes bizonyságtételt hallgathattunk meg.

Hihetetlen volt látni és megtapasztalni a Szentlélek munkáját ezen a héten. Ahogyan dolgozott az ige által a szívekben, ahogyan szinte kézzel foghatóan jelen volt a közös dicsőítésben, és ahogyan sokakat megérintett egy esti imaséta során.

Hatalmas hálával a szívünkben gondolunk vissza az idei konfirmandus táborra és minden résztvevőjére. Megszámlálhatatlan áldást, új ismeretségeket, őszinte kérdésekre őszinte válaszokat kaptunk.

Továbbra is imádságban hordozzuk a fiatal konfirmandusainkat, és nagyon nagy szeretettel várjuk őket ifjúsági alkalmakra, ahol reménység szerint olyan áldott közösségre találhatnak majd, amilyet – ehhez a tábori közösséghez hasonlóan – az Úr Jézus formál és vezet napról napra.

Nyikos Eszter

Mit tanulhatunk a Tisza családtól?

Gondolatok a geszti Tisza kastély látogatása kapcsán

2024. június 4-én átadásra került egy újabb nemzeti zarándokhely, a Tisza család kastélya Geszten. Aki ide belép, nem felejti el többé a Tiszákat.
Már csak azért sem, mert a Tisza család egyike volt azon magyar arisztokrata családoknak (a Széchényi, Teleki, Brunszvik stb. mellett), akik naggyá tették a 19. századi Magyarországot.

A magyar történelemben máig egyedülálló, hogy apa és fia egyaránt az ország miniszterelnöke legyen. **Tisza Kálmán 15 évig állt a kormányrúdnál, fia István kétszer került erre a posztra.** Az is összeköti őket, hogy életútjuk, politikai pályájuk megítéléséről életükben és haláluk után is szenvedélyes, szélsőséges vélemények láttak újra és újra napvilágot. Nem mernénk véleményt formálni, nem vagyunk történészek, de néhány fontos dolgot azonban el kell mondanunk:
Tisza Kálmán nevéhez fűződik a magyar gazdaságtörténet leglátványosabb fejlődése, a polgárosodás, a „boldog békeidők" korszaka a kiegyezés után. Köszönhető ez a vaskezű, szilárd kormányzásnak, gazdag államigazgatási és közigazgatási ismereteinek, jó taktikai érzékének az Osztrák-Magyar Monarchiában, valamint személyes munkabírásának. Már kortársai is „generálisnak" nevezték. Természetesen nem hagyható ki, hogy hozzá hasonló, kiváló és nagy teherbírású miniszterekkel dolgozott, így pl.:Baross Gábor, közmunka- és közlekedési, Trefort Ágoston vallás és közoktatási, Széll Kálmán pénzügyminiszterrel.
Fiának, Istvánnak nehezebb, válságokkal teli időszak jutott: kiábrándultság a Monarchiában, és háborús készülődés. Európa vezetőit lenyűgözte tudásával, de elkötelezett kiállásával is, Magyarországnak a háborúból való kimaradása mellett. Az, hogy ez nem sikerült, nem az ő hibája. Rajongás és gyűlölet övezte. **Mint apjának, neki is erős volt a kötelességtudata, megvesztegethetetlen, mélyen vallásos, puritán életmódot élő, és rendkívüli munkabírású ember volt.** A kulturális és egyházpolitikai szerepe is jelentős, többek között kulcsszerepet játszott a Debreceni Egyetem alapításában és támogatásában, de a Magyarországi Református Egyház világi vezetőjeként is jelentős volt a tevékenysége. Nem csak ismerte, de egész életében gyakorolta is a jézusi tanítás újkori üzenetét a szolgáló életről:
"Mindennel, ami előnyt jelent számunkra másokkal szemben – legyen az műveltség, finomság, nemes jellem, keresztény nevelés, vallási tapasztalat – adósai vagyunk a hátrányosabb helyzetben élőknek, és amennyire csak erőnkből telik, szolgálnunk kell őket. Ha erősek vagyunk, emeljük fel a gyengék kezét." (Ellen G, White: Jézus élete, 372,2.)
1918-ban, a háború elvesztésének bejelentése neki jutott a parlamentben. A háború okozta nyomor, szenvedések és elégedetlenség összes vádja az ő fejére hullott. Ez a felgyülemlett gyűlölet vezetett az 1918. október 31-i meggyilkolásához a Hermina úti Róheim-villában. Halála szimbolikusan a történelmi Magyarország összeomlását is jelentette. Egy biztos, hogy tragikus sorsú államférfiként tekinthetünk rá, aki a meggyőződéséért végül az életével fizetett. A Róheim-villában bekövetkezett meggyilkolásakor állítólag ezek voltak az

utolsó szavai: *„Ennek így kellett lennie.”* A Gesztre látogatókban természetesen felmerül a kérdés: az Istentől kapott, áldott tehetségükön kívül, minek köszönhették a Tiszák a sikereiket? (vegyük ide Tisza Lajost, Lászlót, Domokost és mindnyájukat). A titok nem titok, a válasz az igényes nevel**tetésükben rejlik. Szilárd erkölcsi és vallási alapok, természettudományos szemlélet, magasszintű klasszikus és humán műveltség, kiváló idegennyelvi és zenei képzés (nevelőik segítségével), hit, tudás és sportok, a szellemi igénybevétel harmóniája. A család a református egyház rendíthetetlen támasza volt.** Az uradalomban 14 falu templomáról, iskolájáról, művelődési házáról, lakóiról gondoskodtak. Híresek voltak jótékonyságukról, segítették a rászorulókat, taníttatták a tehetséges gyerekeket. **Áldozatos élet volt az övéké, példa számunkra a magyarságuk, hazaszeretetük,** egész értékrendjük, pedig nyugodtan kijelenthetjük, hányatott sorsuk volt, de minden nehézség ellenére az embertelenségben is emberek tudtak maradni. A kastélyban berendezett miniszterelnöki dolgozószoba falán olvasható mottó - az előzőekben olvasottak megerősítése, - megszívlelendő hitvallás: *„Erőnkből, lelkünkből kell áldoznunk, dolgoznunk kell azon, hogy embertársainkat segítsük. Barátai, tanácsadói, vezetői kell, hogy legyünk a körülöttünk lakó népnek.” (gr. Tisza István)*

Húsz fős fasori csoportunk 2026. július 30-31.-én utazott Gesztre, hogy meglátogassuk a felújított Tisza kastélyt, és találkozzunk az egykori miniszterelnök dédunokájával, Tisza Ilona grófnővel. Az ott látottak és hallottak erős hatással voltak mindannyiunkra a megelevenedett történelem kapcsán. A csodálatosan felújított kastély falai között különös, felemelő érzés volt megérezni és magunkba szívni a történelem leheletét, hallgatni a grófnő emlékeit, miközben elgondolkodhattunk, mit üzen számunkra a Tisza család múltja: a magyarságról, a hitről, mások szolgálatáról és a hazaszeretetről.

Látogatásunk rövid összegzése talán az lehetne, hogy: a múltat átírni, szebbre festeni nem lehet, a történelmi tényeket el kell fogadnunk, de fontos, hogy ne hagyjuk azt meghamisítani. Aki valóban szereti, és főleg ismeri a saját történelmét, annak a fájdalmas és a felemelő részeit egyaránt vállalnia kell. Fontos, a múltat egészben látni és az utódok emlékezetét tisztántartani, ami reményeink szerint képes kialakítani egy egészségesebb és reálisabb nemzeti önképet.

Összeállította: Balogh Éva és Szombatiné Kovács Margit

Ellátogattunk a felújított Tisza-kastélyba, ahol találkoztunk az egykori miniszterelnök dédunokájával, Tisza Ilona grófnővel, hallgattuk a grófnő emlékeit.

Egy „konfliktusos hét” Piliscsabán

A „szombati” pároskör 2026 augusztusában, az államalapítás ünnepéhez kapcsolódó hosszú hétvégén Piliscsabán, a Béthel Evangélikus Missziói Otthonban tartotta családos csendeshetét. A „csendeshét” persze ezúttal csak megfelelő korlátozások között értelmezhető szakkifejezés: a hét csak hat napból állt, valójában csak öt teljes napból: kedd estétől vasárnap délelőttig, és csendesnek is csak részleteiben minősült: Istennek hála, a 21 családdal együtt nagyon sok gyermek volt jelen, akiknek hangja olykor teljes mértékben betöltötte az ebédlőt, s akiknek szaladgálása valóban nyüzsgővé tette a pároskör együttlétét.

Mindazonáltal a hét minden tekintetben igazi fasori csendeshét volt. A hét tematikáját a házasság körüli konfliktusokra fűzték fel a gondos előkészítők. A kedd esti bevezető alkalom magát a konfliktus jelenségét vizsgálta, majd szerdán a munka és a család, csütörtökön a pénz és a család, pénteken az intimitás, szombaton pedig a szűk család és az azon kívüli családtagok viszonylatában vizsgálhattuk a konfliktusokat.

Ezeket az előadásokat **Apjok István François, Gér András, Pataki András** lelkipásztorok, valamint **Bruckner Laci és Szilvi** tartották, az előadások után kiscsoportos beszélgetésre került sor. A beszélgetések előtt **Németh Kálmán és Zita** vezetésével kifejezetten házaspárok számára kitalált tornagyakorlatokkal frissíthettük fel tagjainkat és elménket.

Az esti alkalmak részben a délelőtti témához kapcsolódó bizonyságtételek voltak – **Gér András és Timi**, valamint **Juhász Gergő és Incze Zsófi** bizonyságtételei mélyen megérintették a hallgatóságot. A további estéken sor került egy szintén a hét tematikájához kapcsolódó film megtekintésére, valamint szombat este a hagyományos morzsaszedegetésre. Nagy öröm volt látni és hallani, hogy minden házaspár milyen gazdag áldást élt át az alkalmakon és a testvéri közösségben is. A hetet úrvacsorás istentisztelettel zártuk.

A délutáni programok a hét közben alakultak ki, s erre a spontaneitásra – részben az időjárás miatt – szükség is volt. Több kirándulás is belefért a programba, egyik alkalommal egy népesebb csoport a zsámbéki romtemplomba látogatott el, ahol a reformáció kora előtti

MEGVALÓSULT A MAGYAR KORMÁNY TÁMOGATÁSÁVAL
MINISZTERELNÖKSÉG NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG

Köszönjük a Magyar Kormánynak az EKCP-KF-1-2026/4-000057 azonosítószámú „Egyházi közösségi célú programok 2026. évi támogatása” keretében nyújtott 600.000 forintot, amivel megvalósulhatott gyülekezetünk házaspáros, családi hete.

idők keresztyén híveiről és az ő templomépítésükről elmélkedhettünk, amennyire az itt is nyüzsgő gyereksereg engedte. Több focimeccs is volt a héten, az egyiken a fasori „ifjak" csapata 10-7-re legyőzte a fasori „felnőtteket"! A piliscsabai Mák Cukrászda és a közeli játszótér több alkalommal is a fasori gyermekek hangjától zengett, és az ifiháton már a fiatalok által „letesztelt" dorogi Palatinus-tavat is meglátogatták a családok - jelenlegi ifisek egykori ifis szüleikkel együtt.
Hálásak vagyunk a testvéreknek, akik gitárjátékukkal vezették a közös éneklést, a gyermekek között szolgálóknak, akik két, életkor szerint különválasztott csoportban nagy szeretettel és kreativitással foglalkoztak a gyermeksereggel, és nemcsak a délelőtti és esti alkalmak alatt, de még délután is „rendelkezésre álltak", mindig mosollyal fogadták a rájuk csimpaszkodó gyermekeket.
Köszönjük továbbá a fasori gyülekezet támogatását és imádságos hátterét.

Szabó Ferenc János

Fazekas tábor 2026

„Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt hinnünk, hogy aranyhoz vagy ezüsthöz vagy kőhöz, művészi alkotáshoz vagy emberi elképzeléshez hasonló az istenség." (Apostolok cselekedetei 17,29)

2026 augusztus 10-14 között a Julianna Iskola műhelyében a sokadik tábort tartottuk gyerekek számára. Felszerelt műhelyünk van, ahol jó körülmények között tudunk dolgozni. Ebben az évben 6-14 éves korosztályban 16 gyerekkel voltunk együtt öt napon keresztül. Minden évben hazánk vagy más ország, térség kerámia kultúrájával ismertetjük meg a résztvevőket, általában összekötve múzeumlátogatással, teret adva a gyerekeknek önálló „kutatásra" is.

A fenti ige-idézet jól mutatja azt a lelki alapot, ami nagyon illik ez évi témánkhoz. Eddigi szokásaink szerint minden napot reggeli csendességgel, igeolvasással kezdtünk. Pál apostol missziói útjai gazdag tartalmat adtak számunkra. Jártunk Lisztrában, Athénban és Efézusban. Beszéltünk a görögök kapcsán a sokistenhitről, ezen keresztül is még inkább fókuszálva az „Ismeretlen Isten" megismerésére, *„aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki a mennynek és földnek Ura"* és aki *„nem lakik emberkéz alkotta templomokban."*(Ap.csel.17:23-24.) Résztvevőink között sokan visszatérők, van, aki az osztálytársát, barátnőjét hívta magával. Munka közben nem igazán volt szükségünk fegyelmezésre, ez ajándék. Folyik az alkotómunka, segítünk egymásnak, tanítjuk egymást. Jó látni azokat a gyerekeket is, akik már évek óta velünk vannak a táborban, hogyan ügyesednek, fejlődnek és haladják meg önmagukat is az alkotásban a kitartásuk gyümölcseként. Az agyag jó tanítómester. Tanít fegyelemre, pontosságra és örömet is tud adni az anyag érintése és alakulása.
A görög kultúrához kapcsolódó vetítésen, beszélgetésen kívül gazdag képanyag állt rendelkezésünkre, a múzeumban pedig saját szemükkel láthatták a gyerekek az eredeti tárgyakat. Örömünkre a képeket-rajzokat használták is később ötvözve saját elképzelésükkel, kreativitásukkal. A Földközi- és Égei-tenger szigetvilágának

Folyik az alkotómunka, mindig örömet okoz a gyermekeknek a festés

archaikus fazekassága gazdag és változatos kultúráról árulkodik. Az egyiptomi és a krétai-mükénéi művészetből táplálkozva, és a környező népek kultúrájából merítve, valamint azokat is táplálva született meg a görög fazekasságnak az a változatos forma- és díszítményvilága, amely ma is legtöbbünk szeme előtt lebeg, ha azt mondjuk görög fazekasság. Három, a témához kötődő feladatot adtunk, ezek kapcsán sokféle kerámiatechnikát kipróbálhattak a gyerekek; a szabadkézi felépítéstől a korongozásig, és a felületcsiszolástól a földfestékek változatos használatáig. Mindig különleges örömet okoz a gyermekrésztvevőknek a festés, a földfestékek használata, habár ez az állapot még nem mutatja a teljes képet, mivel első égetés után csak ősszel tudjuk a tárgyakat mázazni és készre égetni. Ahogy végignéztünk az öt nap intenzív munkájának „eredményein", úgy hiszem, mindnyájan nagy örömet éreztünk, az elvégzett munka örömét. Az utolsó napon összegyűltünk, hogy beszélgessünk a gyerekek tapasztalatairól. Mindenki mást említett. Volt, aki több kisplasztikát szeretne, volt, akinek egy-egy edénytípus adott örömet vagy maga a témaválasztás. A legsommásabban egy-két fiatalabb résztvevő fogalmazta meg, hogy számára mi volt a legjobb a héten: „Mind az egész". Különleges ajándék volt számunkra a két segítő-résztvevő, akiknek nagy szerepe volt a tábor zavartalan lebonyolításában. Gondoskodásként éljük meg, hogy azóta, hogy először megfogalmazódott bennünk ennek a szüksége, hogy legyenek segítőink, tavaly is, idén is olyan segítőket kaptunk, akik értően, az alkotás, a fazekasság, a téma iránti érdeklődéssel és lelkesedéssel, és a gyermekek felé szeretettel fordulva tudtak jelen lenni a táborunkban.

Martineczné Kiss Márta
és Martinecz Nóra

Előző évi táborunk sok-sok pozitív élménye után nagy lelkesedéssel vártam az ideit. Külön örömet jelentett, hogy a tavaly már összeszokott csapat összetétele alig változott, mindössze két részvevővel és egy kedves fiatal segítővel bővült. Változást talán csak a gyerekek szemmel látható fejlődése jelentett: sokat ügyesedtek tavaly óta, és talán még nagyobb kitartással, még türelmesebben dolgoztak, még több kreativitást mutattak az alkotásaik. A gyerekek fegyelmezettsége, figyelmessége, a felnőttek szeretetteljes hozzáállása, a reggeli áhítatok, a színes, változatos programok mind-mind hozzájárultak ahhoz, hogy tartalmas hetet tölthettünk együtt, ami mindannyiunkat gazdagíthatott valamivel és a béke szigetén érezhettük magunkat. Én egész biztosan. És mindenekelőtt Istennek vagyok hálás, hogy adott elegendő fizikai és lelki erőt a táborunkhoz. Az Ő áldását kérem mindannyiunk életére és további közös munkánkra, szolgálatunkra.

Hartman Zsuzsa

Első alkalommal segítettem a táborban. Korábban nem foglalkoztam kerámiával, öröm volt számomra rácsodálkozni az alapjaira: a kis és nagy gyerekeken egyaránt kitűnik már, hogy alkotó-, finomság- és szépérzékkel vannak megteremtve. Öröm volt az is, hogy ebben segíthettem őket, segítőként is nagyon gyorsan elszálltak a foglalkozások.

Pándy-Szekeres Julianna

„Megszólítani akarom olvasóimat ebben az értékvesztett világban”

Isten ajándékának tekintem, hogy megtértem. A szó szoros értelmében is: százhetvenfokos fordulattal és visszaszámolva. A fiatalkori szép kezdetek ellenére évtizedekig voltam tékozló fiú. Erről bővebben is vallottam nemrégiben a Református Lapja névjegy című rovatában. 1988-óta életpályámban, tevékenységeimben, gyülekezeti szolgálatomban meghatározó útjelző, mérce: keresztyén hitem. Valamiért ezt nem kellett még közzétennem, felmutatnom: szépirodalmi alkotásaim alapján keresztyén író vagyok – mondta a Fasori Harangszónak adott interjúban dr. Széplaki György, gyülekezetünk tagja abból az alkalomból, hogy idén jelent meg hetedik, önéletrajzi ihletésű könyve. Egész gondolkodását, lelkületét áthatja, hogy tudja, hiszi: Isten kezében az élete, Ő számlálja napjait, adja, őrzi egészségét, Ő serkenti alkotásra, s viszi végbe szent akarata szerint.

„Isten ajándékának tekintem, hogy megtértem”

- Újabb könyved jelent meg az idei könyvhétre: Már csak üzeneteim vannak címmel.

- Igen, ez már a hetedik szépirodalmi kötetem 2017 óta. Nem titkolom, a magam számára is meglepő volt, miként jönnek sorban ilyen rövid idő alatt. Egyben azért biztos vagyok: része van benne annak az életváltozásnak, hogy 70 éves koromban ide, a belvárosba költöztem és azóta a fasori gyülekezet tagja vagyok. Ezt Isten ajándékának tekintem. Korábbi gyülekezetemben, Pestszentlőrincen presbiterként szolgáltam sokféle feladatkörben. Az egyházközség 100 éves történetét is megírtam a 2011-es jubileumra. Itt, a Fasorban, koromnál fogva is szűkült a szolgálatom, így irodalmárként csak a Fasori Harangszó szerkesztésében vállaltam feladatot, és rendszeresen írok cikkeket is. Szépirodalom írása szinte lopakodva lett része életemnek. Az első, az unokáimnak ajánlott önéletrajzi kötet, *(Arcvonásaim)* már inkább volt szépirodalom, mint egyszerű életmese. Sőt, abban a kötetben helyeztem el 75 rövid történetet, mintegy felmutatva, miként látja a világot, az embereket egy 75 éves irodalomtanár. A többi kötet már jött magától. Élmény, emlék, tapasztalat volt bőven, ebből három regény és a mostanival együtt három elbeszéléskötet kerekedett ki. A hetedik kötet címe - *Már csak üzeneteim vannak* - talán magyarázatra szorul, de ennek java része a könyvben is fellelhető, és bizonyára előkerül a könyv szeptemberi bemutatóján is.

Üzenet ez, jó lenne nem elfeledni

- Korábbi köteteidhez képest menynyiben más ez a novella-füzér? Vagy a történetek hasonlóak, csak most valami újat akarsz elmesélni, láttatni általuk?

- Szándékom szerint erősebben látszik a megírás célja, a nézőpontja. Megszólítani akarom olvasóimat ebben az értékvesztett világban: a fiatalokat és az idősebbeket egyaránt. Mert ha bízom is a történeteim hatásában - talán érdekesek, szépek, tanul-

ságosak is vannak közöttük - szeretném elgondolkodtatni olvasóimat. Fedezzék fel a történelmi időket bemutató írásokban elődeink tanulságos életsorsát, a magyarság közös múltját, a 20. század szörnyűségei mellett a mindennapok szépségeit is. Üzenet ez, jó lenne nem elfeledni. Azoknak sem, akik megéltek belőle többet vagy kevesebbet, vagy akiknek mai modern világunkból nézve már alig hihető történelem. A máról szóló történeteim, bár időben távol vannak a száz év előttiektől, egyben hasonlóak: köznapi emberekről, rólunk szólnak. Egyszer ez is történelem lesz. Mit tud majd elmesélni az utódainak a ma élő fiatal?
Fiatalabb koromban aktív fotós voltam. Azóta is figyelem a világot, az embereket. Ma már csak telefonnal és keveset fotózok, a meglátásaimat inkább leírom. Az előző és a mostani elbeszélésköteben van hasonlóság: abban is, ebben is helyet kapott egy sor írásom a 75. születésnapomra megjelent önéletrajzi kötetből: hadd kapjanak nagyobb nyilvánosságot. Az *Arcvonásaim* kötet nem került bolti forgalomba, nem volt nyilvános bemutatója.

A történészt legyőzte bennem az irodalmár

- Nem titok, hogy saját családod múltjából, sőt, legfőképpen abból, és persze Magyarország elmúlt évtizedeiből, történelméből, amit Te is megéltél, átéltél, merítesz témát. Egy-egy életmesével értéket akarsz közvetíteni, átadni. Mit látsz, hogyan alakul át ez a mostani digitalizált világunk, mely értékek látszanak eltűnni, amelyek pedig megtartó erőt jelentenének a családnak, társadalomnak, nemzetnek?

- Doktorált történelem tanártól elvárható lenne, hogy korrekt családtörténetet, társadalomtörténetet írjon, mégsem ezt tettem. A történészt legyőzte bennem az irodalmár. Egy család, egy nép, vagy népcsoport történetének megírása szép és nehéz feladat. Leszűkíti a nagy történelmi folyamatot egy kisebb embercsoport életére. Adatok sokaságából kikerekedik egy talán valós kép, amely sohasem lehet teljes. És nincs tökéletes történelmi igazság. A saját családom történetéről viszont nagyon kevés adat van, még a dédszülőkig is bizonytalan. Nem vonzott a korrekt feltárás. Így született *Láncöltés* című regényem, benne felmenőim és a saját élettörténetem darabjaiból egy kitalált nevű, és életű család évszázadának bemutatása. A szereplői mi vagyunk, meg nem is. Nagyon sok fiktív elem görgeti a furcsa szerkezetű regény eseményeit. A 20. században igen sok hasonló sorsot lehetne felmutatni. Olvasóim sokan mondták: „Velünk is, nálunk is...”
A saját életemről önéletrajzi kötetemben a magam nevében írtam egyes szám első személyben, ezek közül néhányat kisprózai köteteimbe is beemeltem. Úgy láttam, ezek jól megférnek az életmesékkel, a kitalált, de valamilyen valós megfigyelés alapján született írásokkal. A jóhiszemű olvasó észreveszi a szándékot, megosztani szeretném a magam világát a mai és a jövendő nemzedékkel is. Így, hagyományos stílusban, papírkötésű könyvekben. Ezeket talán nem sodorhatja el egy napkitörés, egy kozmikus katasztrófa, ami a tudósok szerint bizony fenyegeti a digitalizált világot. Legújabb kötetem egy hosszabb elbeszélésében *(Hó, hó, hó)* ezt a lehetséges, sötét jövőt próbáltam megjeleníteni emberi viszonylatok sokféleségében egy elzárt lakótelep életének sorsfordító napjaiban.

- Június 18-án a KSH könyvtárában került sor egy zenés irodalmi estre, amelyen a korábbi írásaidból hallgathattak meg összeállítást a vendégek. Milyen szempontok alapján válogattál, hogy mi hangozzék el. Mi volt a legfontosabb üzenet?

- Pár éve tagja vagyok a könyvtár Kölcsey olvasókörének, látogatom a rendezvényeiket. Kedves felkérés alapján az elmúlt években kétszer is szerepeltem írásaimmal. Az első az életpályát, a nagyon idős

korában kezdő szépírót és könyveit mutatta be, a második különleges műsor volt 2026 júniusában: *Zene - szóval*. Úgy alakult, hogy énektanár menyem tanítványai léptek fel különböző műfajú énekszámokkal a megszólaló rövid prózai írásokkal egybeszerkesztve. Magam nem vagyok képzett zenész, a kottát sem tudom olvasni, de meglepően sok írásom szól zenéről. Ezekből kerültek bele a válogatásba. Az üzenete egyértelmű volt: a művészet egyszerű eszközökkel képes szórakoztatni és tanítani. A jobbára ismert komoly- és könnyűzenei énekművek szinte felelgettek egymásnak a zenei témájú kisprózával. Sokarcú volt a közönség, megtelt a terem, pótszékeket kellett hozni: barátok, tanítványok, szakmabeliek, a rokonság, sokan a gyülekezetből is. Arcukra volt írva a hatás!

„Már csak üzeneteim vannak”

- A hited mennyiben „formálja” az üzeneteid, mi az, amit az olvasóknak feltétlenül át szeretnél, át szerettél volna adni? És mit gondolsz, sikerült egészen nyilvánvalóan, világosan megfogalmazni, mintegy útravalóul a következő nemzedéknek, ami benned „kikristályosodott” az életed során?

Másként nem tudok és nem is akarok írni

- Isten ajándékának tekintem, hogy megtértem. A szó szoros értelmében is: százhetvenöt fokos fordulattal, és vissza. A fiatalkori szép kezdetek ellenére évtizedekig voltam tékozló fiú. Erről bővebben is vallottam nemrégiben a Reformátusok Lapja névjegy című rovatában. 1988-óta életpályámban, tevékenységeimben, gyülekezeti szolgálatomban meghatározó útjelző, mérce keresztyén hitem. Valamiért ezt nem kellett még közzétennem, felmutatnom: szépirodalmi alkotásaim alapján keresztyén író vagyok. Hitem alakítja az írásaimat, s igen, formálja az üzeneteimet. Mindig is vallottam, tanítottam, az írásműnek, a szépirodalomnak mondanivalója, üzenete van, megszólítani akarja olvasóját. Egy dolgot mégis külön kell választanom. Vannak hitbuzgalmi írásaim, ezek a Fasori Harangszóban megjelenő cikkeim. Célközönsége a gyülekezet és az érdeklődők ismeretlen sokasága. Más a nyelvezete, a témája, a szerepe. Egyrészt híradás az életünkről, ez a jövő fasori nemzedékének is szól, másrészt útmutatás, buzdítás, bizonyságtétel, ha kell, tanítás a Szentírásról, Isten dolgairól a mindennapjainkban. Egészében tehát szakrális tartalmú, nyelvezetű. És a másik, a keresztyén szépíró? Műve sok mindenről szólhat: lehet híradás, útmutatás az élet dolgaiban, serkenthet a jóra, szépre, Istennek tetsző dolgokra, de önmagában nem hitbuzgalmi írás. Nemcsak a gyülekezetnek szól. Célközönsége alig határozható meg. Naivan mondom: mindenkinek szól. Akkor mi benne a keresztyéni? Ha felmutatja a jót és szépet, ha képviseli az Istennek tetsző dolgokat; hol a szereplők személyében, a cselekedeteiben, a nyelvezetében, a világlátásában. Másként nem tudok és nem is akarok írni. Vallom: ezek a művek is szakrálisak. Szándékom szerint könyvem és a hatása lehet az Istennek elkülönített: kinek hitvallása, kinek emberi jó szándéka szerint. Bízzuk Istenre, hogyan vezet magához közelebb embereket e művek által. Csak megjegyzem, akik ismerik írásaimat, tudják, hőseim legkritikusabb helyzetében megjelenik a Mindenható személyében is; komplett istentisztelet szerepel, például az *Aranyos kalicka* c. regényemben és máshol is. Mit mondhatok még? 84. évemben elégedett vagyok, Isten kezében az életem, Ő számlálja napjaimat, adja, őrzi egészségemet, Ő serkent alkotásra, s viszi végbe szent akarata szerint.

Cseke Hajnalka

Gyülekezeti életünk képekben

Alábbi összeállításunkban a legutóbbi Fasori Harangszó megjelenése óta eltelt időszak eseményeiről, elsősorban a húsvéti időszakban tartott ünnepi, előkészítő alkalmakról, a legkisebbek Anyák napi köszöntéséről, a templomunkban tartott főgondnoki, presbiteri konferenciáról, Apjok István, gyülekezetünkben szolgált hatodéves teológushallgató „vizsga" Istentiszteletéről és egy különleges és igen kedves születésnapi ünnepségről számolunk be képekben, ahol Somogyi Péter elnök-lelkipásztort köszöntötték a testvérek 60. születésnapja alkalmából.

Csoportkép a 2026-ban konfirmált ifjakról, cikkünk és felhívásunk a konfirmációi előkészítő alkalmakról a 31. oldalon

Gyerekek köszöntötték az édesanyákat és a nagymamákat májusban Anyák napja alkalmából.

Szeretett Fasoriak!

Egy év elteltével búcsúzom tőletek. Remélem, hogy szolgálataimmal Jézushoz vezettelek benneteket és eleget szerettelek benneteket. Köszönöm mindenkinek, akivel valaha is együtt szolgáltam, az együttműködését, a szeretetét, az imáit. Bátran kijelenthetem, hogy többet tanultam tőletek, mint ti tőlem!
Hálás vagyok minden testvéremért, akihez közel kerültem. Köszönöm szeretetetek és imáitok. Nélkületek nem lennék ott, ahol, úgy, ahogy.
Remélem, még találkozunk a jövőben!

Apjok István Francois vizsga istentisztelete

Addig is a Svábhegyi Gyülekezetben találkozhatunk! Áldást, Békességet nektek!

Apjok István Francois

Gyülekezeti testvérek köszöntötték 60. születésnapján Somogyi Péter elnök-lelkipásztort. Az egész gyülekezet továbbra is Isten áldását kéri életére, szolgálatára.

Tavasszal presbiteri és főgondnoki konferenciát tartottak gyönyörű templomunkban.

Szorgos kezek Isten országa építésére

Augusztus 10-én diakóniai munkára gyűlt össze hét ember itt, a Fasorban. Ők sem gondolták, hogy reggeltől délután négy óráig dolgoznak majd, de nem akarták abbahagyni, amíg minden készen nem lett.

Köztük egy fiatal felnőtt, aki éppen aznap kezdte meg szabadságát, és ideszánta az első napját. Volt, aki Ceglédről utazott fel, hogy segíthessen. Mások pedig a nyugdíjas idejüket hasznosították azzal, hogy másokat gazdagítottak.

Mit csináltak? Kipakolták azt az ötven doboznyi könyvet, mely a felújítás óta arra várt, hogy a helyére kerüljön. Mit jelent mindez? Hálát adunk, hogy a Fasorban sokan vannak, akik szívesen mozdulnak, ha tenni lehet a közösségért, és Isten Országa építéséért! Felhívás ez most is! Csatlakozzunk a diakóniai csapathoz! Minden Isten Országa építésére szánt idő meggazdagít másokat, de megújít bennünket is.

És a végeredmény: alakul a gyülekezeti könyvtár! Már kilencven százalékban kész! A nagy része a Szabó Imre gyülekezeti teremben van, egy szekrény a folyosón, és a családi, házassági könyvek a gyerekmegőrzőben. Fedezzük fel mindhárom

helyet! Lehet elvinni, kölcsönözni!

A Szabó Imre gyülekezeti teremben van a könyvtáros füzet, amelybe bele lehet írni, ha elviszünk egy könyvet, és szintén be lehet jegyezni, ha visszahoztuk. Éljünk így is a lelki könyvek lehetőségével! Természetesen vigyázzuk, gondozzuk, segítsük az egész ügyet mi magunk is! Tartsuk közös ügyünknek! Urunk áldja és építse a közösségünket!

Somogyiné Ficsor Krisztina

Üzenet

SMS-ládikámból a Timóteusnak szóló üzenet jött sorra. *Ints, biztass teljes türelemmel! (2Tim 4,2)*

Kalauzunk szerint ebben az évben olvastuk Pál apostolnak fiatal munkatársához szóló levelét, s konfirmációkor is gyakran hallunk belőle idézeteket fiataljaink buzdítására. A személyes megszólítás azonban mindnyájunknak szól.

Időszerűsége örök, eldurvult közéletünk jelen napjaira szóló feladata keresztyén ember számára nem vitatható.

Intés és buzdítás? Kinek, mikor, hogyan? Pont én tegyem? Ha kételkednél, ott az igében a válasz: nagy türelemmel tedd!

A türelem segít megtalálni az alkalmat, a megfelelő szavakat, csak mindenek előtt hívd segítségül végtelen türelmű Megváltódat.

Széplaki György

Cserkésztábor a Tisza partján

Hatalmas hála van a szívünkben, hogy idén is megrendezhettük a cserkészév legfontosabb eseményét, a nyári cserkésztábort. Július 6-18. között Tiszajenőn, közvetlenül a Tisza partján tölthettünk el közel két hetet a természetben. Két másik cserkészcsapattal, a kistarcsai és a csepeli cserkészcsapattal közösen táboroztunk, így a mi 37 fős csapatunkkal együtt a tábor létszáma meghaladta a száz főt.

Csoportkép - A tábor során hét kiscserkész tett ígéretet, valamint három cserkész tett újoncfogadalmat.

A közös napokat változatos programok tették emlékezetessé: játékok, kenutúrák, kirándulások és esti tábortüzek váltották egymást, a tábort pedig egy vidám táncházzal zártuk. Különösen nagy öröm volt számunkra, hogy a tábor során hét kiscserkész tett ígéretet, valamint három cserkész tett újoncfogadalmat, ezzel is megerősítve elköteleződésüket közösségünk és a cserkészfogadalom értékei mellett.

Kenutúra

A tábor mindennapjait a csapaton belüli és össztábori programok színesítették. Napjainknak a reggeli és esti zászlószertartások, estéinknek pedig a tábortüzek adtak keretet, amelyek tovább erősítették közösségünket.
A tábor egyik legjobban várt programja minden évben a portya. Ilyenkor a nagyobb cserkészek hátizsákot ragadnak, útnak indulnak, és egy tartalmas túra után a szabad ég alatt töltik az éjszakát. Idén azonban a Tisza közelsége különleges lehetőséget kínált: a megszokott gyalogos portya helyett kenukkal vágtunk neki az útnak. Célunk a tiszakécskei szabadstrand volt, ahová minden kenu és minden cserkész szerencsésen megérkezett. Vacsora után játszottunk, fürödtünk és beszélgettünk is, este pedig hálózsákjainkba bújva, kellemes fáradtsággal tértünk nyugovóra a csillagos ég alatt. Másnap reggel összepakoltunk, majd vonattal és gyalog tértünk vissza a táborhelyre.
Nagy ajándék volt számunkra, hogy a tábor teljes ideje alatt kedvező időjárás kísérte programjainkat. A két hét során métáztunk, kézműveskedtünk, korosztályos játékokon vettünk részt, megrendeztük a

hagyományos ujjharc-világbajnokságot, és számtalan vidám pillanatot élhettünk át együtt. A természet közelsége és a közösen megélt élmények még inkább összekovácsolták csapatunkat, miközben új barátságok születtek – nemcsak a saját csapatunkon belül, hanem a velünk táborozó cserkészek között is.

Levél Istennek

A tábor nemcsak a közös kalandokról, hanem a lelki elcsendesedésről is szólt. Különleges élmény volt, hogy a táborhelyen közösen vehettünk részt istentiszteleten, ahol Isten igéjét a velünk táborozó csepeli cserkészcsapat református lelkipásztora hirdette, az éneklést pedig gitárkíséret tette még meghittebbé. A tábor során a gyerekeknek több alkalommal is lehetőségük nyílt arra, hogy személyesebben elmélyüljenek hitükben: levelet írhattak Istennek, közös dicsőítésen vehettek részt, bibliai igeszakaszokon gondolkodhattak, valamint bátorító üzenetekkel erősíthették egymást. Hálásak vagyunk azért, hogy a tábor minden napján megtapasztalhattuk Isten közelségét és gondviselését, és hogy végül mindenki épségben és egészségben térhetett haza.
Hálás szívvel gondolunk minden gyermekre, akik lelkesedésükkel a lehető legszínesebbé tették ezt a két hetet. Köszönjük mindazok imádságát, akik a tábor ideje alatt is hordoztak bennünket, vezetőink fáradhatatlan szolgálatát, és mindenekelőtt Isten gondviselését, amelyet a tábor minden napján megtapasztalhattunk.

Pillanatok, amikor együtt tapasztalhattuk meg Isten gondviselését

A természet közelsége még inkább összekovácsolta csapatunkat

Beszámoló a 270. Hajnal cserkészcsapat elmúlt évéről

Egy cserkészév végén könnyű a programokat számba venni: hány őrsi foglalkozást tartottunk, merre túráztunk, hány tábortűz mellett énekeltünk, vagy hány kilométert tettünk meg együtt. Mégis, amikor visszatekintünk az elmúlt hónapokra, nem ezek a számok jutnak először eszünkbe. Inkább az emberek, a gyerekek, az élmények, a közös nevetések és azok a pillanatok, amikor együtt tapasztalhattuk meg Isten gondviselését. Az idei év is tele volt kalanddal, kihívásokkal és örömökkel – de mindenekelőtt a közösség épüléséről szólt.

Az idei cserkészév hagyományosan a szeptember végi Palacsinta nappal vette kezdetét. A programot közös istentisztelettel nyitottuk, amelyet közös ebéd követett, ahol természetesen a palacsinta került az asztalra. Délután a gyerekeket számos interaktív program várta: kézműves-foglalkozások, fafaragás, karkötőkészítés és más játékos tevékenységek, míg a szülők és az érdeklődők közelebbről is megismerhették a cserkészetet, valamint csapa-

tunk működését és mindennapjait. A tartalmas napot közös tábortűzzel zártuk.

Gurzó Gyöngyi – Diószegi Keve

Új őrssel bővültünk

Októberben elindultak a rendszeres őrsi foglalkozások. Külön öröm volt számunkra, hogy idén egy új őrssel bővülhetett csapatunk, így a tanévet már hét őrssel kezdtük meg. **Csapatunk jelenleg 43 aktív cserkészből és 10 vezetőből áll**, akik hétről hétre szeretettel és elkötelezetten vesznek részt a közös munkában. Hálát adunk Istennek minden egyes ránk bízott gyermekért! A heti őrsi foglalkozások mellett **havonta egyszer teaházat is tartottunk a templomban**, ahol kötetlenebb formában találkozhattunk a gyülekezet tagjaival, beszélgethettünk, és együtt tölthettünk egy délelőttöt.
November végén hagyományos őszi portyánkat Budakalászon tartottuk, ahol ismét együtt tölthetett egy hétvégét az egész csapat. A közös játékok, kirándulás, esti tábortűz és a sok beszélgetés mind hozzájárultak ahhoz, hogy erősödjön közösségünk, és új élményekkel gazdagodjunk. A hétvégét ünnepélyes zászlófelvonással nyitottuk meg, majd a portyát zászlólevonással zártuk, ezzel is őrizve cserkész hagyományainkat.
Decemberben közös csapatkarácsonyt tartottunk, majd februárban egy csapatfarsangon vehettünk részt együtt, ezzel is felelevenítve és őrizve a magyar hagyományokat.

A Csiperke raj és a Vargánya raj

A tavasz különösen fontos mérföldkő volt csapatunk életében, hiszen megalakult két rajunk: a **Csiperke raj** és a **Vargánya raj.** A Csiperke raj a 6–14 éves, a Vargánya raj pedig a 14–18 éves korosztály közössége. A rajok megalakulását egy-egy külön raji portyával ünnepeltük, amelyeken a gyerekek közösen választották ki rajuk nevét.
A hétvégék természetesen bővelkedtek játékban, kirándulásban és közös élményekben is: a kisebbek Gödöllőn, a nagyobbak pedig Borsosberényben portyáztak. Ezek az alkalmak nemcsak új hagyományaink kezdetét jelentették, hanem tovább erősítették az egy korosztályhoz tartozó cserkészek közösségét is.
Május 16-án csapatunk is bekapcsolódott a Szeretethíd önkéntes akciójába. Ez alkalommal templomunk takarításával szolgálhattunk a gyülekezet felé. Külön öröm volt számunkra, hogy a következő napon került sor a konfirmációi ünnepi istentiszteletre, így munkánkkal mi is hozzájárulhattunk ahhoz, hogy a gyülekezet méltó környezetben élhesse meg ezt a jeles alkalmat.

Megerősödött a közösségünk

A cserkészév csúcspontját idén is a nyári csapattábor jelentette, amelynek élményeiről a lapszám egy külön írásában részletesebben is beszámolunk. Annyit azonban itt is érdemes megemlíteni, hogy ez a néhány együtt töltött nap ismét megerősítette közösségünket, és számos olyan élménnyel ajándékozott meg bennünket, amelyekből még sokáig töltekezhetünk.
Hálás szívvel tekintünk vissza az elmúlt cserkészévre, és köszönjük mindazoknak a támogatását, akik szolgálatukkal, imádságukkal vagy bizalmukkal mellettünk álltak. **Mindenekelőtt pedig Istennek adunk hálát, hogy végigkísérte csapatunkat ebben az évben is, és reménységgel tekinthetünk a következő cserkészév elé.**

Gurzó Gyöngyi-Diószegi Keve

Isten a történelem ura

„Párhuzamos történetek” címmel rendeztük meg idén a Fasori Napközis Hittantábort júliusban, ahol a gyermekek egy héten át különleges időutazáson vehettek részt. A Biblia történetei és a magyar történelem eseményei egymás mellett elevenedtek meg, és a gyermekek felfedezhették, hogy a régi történetek üzenetei ma is fontosak számunkra.

Látogatás a Parlamentben

Minden reggel közös énekléssel, imádsággal és áhítattal indult a nap. A hét során a gyermekek megismerkedtek a szövetségkötés, a honfoglalás, a királyválasztás, a királyok és az ország kettészakadásának történetével. A történeteket két végzős fiatalunk, Márton Roland és Fürjes Máté elevenítették fel, Káleb szerepét a bibliai eseményekben, és Kolos szerepét a magyar történelemben „mesélték el” nekünk, így a két történet folyamatosan összekapcsolódott. A gyermekek számára játékos és élményszerű módon mutattuk meg, hogy a történelem és a Biblia történetei között érdekes párhuzamokat találhatunk. A honfoglalás témájához kapcsolódva Csaba bácsi érkezett hozzánk a jurta sátorral, amelyben a gyermekek testközelből is megtapasztalhatták a régi magyarok világát.

A történelmi kalandozásokból természetesen a budapesti programok sem maradhattak ki. Ellátogattunk a Parlamentbe, ahol a gyermekek saját szemükkel is láthatták hazánk egyik legfontosabb és legszebb épületét, és közelebb kerülhettek a magyar történelemhez és államisághoz. A tábori napokban a kis csoportos beszélgetések adtak lehetőséget arra, hogy a gyermekek megosszák egymással gondolataikat és élményeiket. A tábor utolsó napján az ország kettészakadásának történetéhez kapcsolódva egy szőnyeget 24 darabra szakítottunk. A gyermekek egész nap magukkal vitték ezeket a darabokat, majd a záró alkalmon újra összeillesztettük őket. A szétszakított részekből végül egy keresztformát készítettünk. Ez lett a hét egyik legszebb és legmélyebb jelképe. Azt üzentük ezzel, hogy bár az emberek, közösségek és országok időnként szétszakadhatnak, Isten szeretete és hűsége nem szakad el tőlünk. Ő az, aki újra összeköt bennünket, aki szövetségre hív, vezet és gondoskodik rólunk. Jézus Krisztus keresztje pedig számunkra annak a legnagyobb jele, hogy Isten szeretete akkor is velünk van, amikor nehézségeken, szétszakadásokon vagy változásokon megyünk keresztül. A hét végén a gyermekek közösen megszőtték a szeretet hálóját is. Egyenként mondták el, mi volt számukra a tábor legkedvesebb pillanata. Hálásak vagyunk azért, hogy a hét során sok gyermek szíve megnyílt Isten felé. Jó volt megtapasztalni, hogy a gyermekekben ott van a vágy az élő hitre, a szeretetre, a közösségre és arra, hogy megismerjék azt az Istent, aki vezeti és szereti őket. A tábor véget ért, de hisszük, hogy a történetek, a közös énekek, az imádságok, a barátságok és az itt kapott üzenetek tovább élnek a gyermekek szívében.

„Bízzál az Úrban teljes szívedből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.” (Példabeszédek 3,5–6)

a tábor szolgálói csapata
és a tábor vezetője, Márton Melinda

Kiből lehet király?

Erre a kérdésre kerestük a választ az idei Kincskereső táborban, júliusban, ahol hat napon át különleges bibliai történetek által fedeztük fel a legfontosabb kincseket.

A hét öt kulcsszava a bizalom, irgalom, bölcsesség, bátorság és odaszánás volt. Minden nap egy újabb kincset kerestünk, és közben azt is felfedeztük, hogy az igazi értékek nem ládák mélyén, hanem a szívünkben rejtőznek. A tábor minden reggel közös énekléssel, imádsággal és áhítattal kezdődött. Talán az egész hét egyik legszebb élménye éppen a közös éneklés volt. Napról-napra egyre bátrabban és egyre lelkesebben énekeltek együtt a gyermekek. Az énekek összekötötték őket, közös élménnyé váltak, és egyre inkább érezhető volt, hogy a sok különböző gyermekből egy igazi közösség formálódik. A tábor egyik igazán tartalmas és különleges programja pedig a Biblia Múzeum meglátogatása volt. A Biblia Múzeumban két különleges vezetésen is részt vehettünk. Megtekintettük a 450 éves Dunamelléki Református Egyházkerület történetét bemutató kiállítást, amely interaktív formában segített közelebb hozni a gyermekekhez egyházunk múltját és örökségét. Emellett egy interaktív bibliai múzeumi vezetésen is részt vettünk, amely során a gyermekek játékos és élményszerű módon kerülhettek közelebb a Biblia világához.

A hét végére talán a legfontosabb kérdésre is választ kaptunk: Kiből lehet király? A bibliai történetek alapján nem feltétlenül abból, aki a legerősebb, a leghangosabb vagy a leggazdagabb. Hanem abból, akinek a szíve kész Istenre figyelni, másokat szeretni és szolgálni. Az öt kincs, amelyet a hét során összegyűjtöttünk, a bizalom, az irgalom, a bölcsesség, a bátorság és az odaszánás volt. Ezek nem aranyból vagy drágakövekből készült kincsek, mégis sokkal értékesebbek annál. Olyan kincsek, amelyeket a szívünkben hordozhatunk, és amelyekkel mások életét is gazdagíthatjuk. „Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.” (Máté 6,21)

Hálásak vagyunk ezért a gazdag és áldott hétért, a gyermekek nyitottságáért, kíváncsiságáért, örömééért és lelkesedéséért. Köszönjük a szülők bizalmát, és mindazoknak a szolgálatát, akik jelenlétükkel, szeretetükkel és odaadásukkal segítették a tábor megvalósulását. A Kincskereső tábor véget ért, de hisszük, hogy az öt kincs továbbra is velünk marad: bízzunk, legyünk irgalmasak, keressük a bölcsességet, legyünk bátrak, és szánjuk oda magunkat arra, ami valóban értékes.

Mert a legnagyobb kincs végül nem egy ládában rejtőzik. Az igazi kincs a szívünkben van – és Istennél található.

a Kincskereső tábor szolgálói csapata és a tábor vezetője, Márton Melinda

Napról napra egyre bátrabban és egyre lelkesebben énekeltek együtt a gyerekek.

„Hálás vagyok minden mosolyért”

A két tábor vezetőjeként különösen hála van bennem. Hálás vagyok minden gyermekért, aki eljött, minden mosolyért, minden közös éneklésért, játékért, beszélgetésért és azért, hogy együtt tölthettünk el két ilyen tartalmas hetet.

Nagyon sokat jelentett számomra az is, hogy idén több segítő állt mellettem. Fiatalok és idősebbek egyaránt bekapcsolódtak, és külön öröm volt, hogy többen mindkét táborban velünk szolgáltak. Hálás vagyok a konyhai segítségért is, hiszen ez olyan háttérmunka, amely nélkül egy tábor nem tudna igazán jól működni.

Kincseket gyűjtöttek a gyermekek

Külön szeretném megköszönni **Emőkének** a lelkes, kitartó munkáját és mindazt a sok háttérmunkát, amit talán nem mindenki látott, de amitől a táborok mégis gördülékenyen és szeretettel telve működhettek. És talán mindennél nagyobb ajándék volt tudni, hogy nem egyedül hordozom ezt a szolgálatot. **Nagyon sok gyülekezeti tagunk imádságban, szívvel-lélekkel hordozta mindkét tábort.** Ez láthatatlan, mégis az egyik legfontosabb háttér, amit kaphattunk. Hálás vagyok minden imádságért, minden bátorító szóért és minden szeretettel adott segítségért.

Külön kedves emlék marad számomra **Margitka** szeretete is, aki az egyik tábor végén két hatalmas tortával lepett meg bennünket. Ez nemcsak finom meglepetés volt, hanem igazi örömteli, ünnepi lezárása is a hétnek.

Jó volt együtt megállni egy pillanatra, örülni annak, amit Isten ránk bízott, és hálát adni azért, hogy ezt a sok-sok munkát együtt végezhettük. Hiszem, hogy amit együtt elvetettünk a gyermekek szívében, annak lesz gyümölcse, és éppen ezekből az apró magokból születnek majd egyszer nagy történetek.

Márton Melinda

Hálatelt szívvel a nyári gyermektáborokról

Nagy öröm volt számomra látni, ahogy a gyermekek játékos, készségfejlesztő és interaktív formában fogadták be a bibliai történeteket.

A tábori napokon sokat énekeltünk együtt, és a közös dicsőítések, beszélgetések alkalmával a közösség tagjai olyan alapvető emberi értékeket is mélyebben megélhettek, mint az egymásra figyelés, az elfogadás, az önzetlen segítőkészség és az igazi csapatszellem. Köszönöm a lelkipásztorok és a presbitérium támogatását, valamint a szülők bizalmát! Isten áldása legyen a növekvő fasori gyermekek és családjaik életén!

Mák Éva

Az egység áldása

Több évtized gyerek táboraira visszanézve az idei két tábor legnagyobb ajándéka számomra az az egység volt, ami nem megszokható áldás.

Szolgálóként olyan különbözőek vagyunk, több-kevesebb dolgot másképp látunk. A Királyok Királya, a történelem Ura, mégis egybeszerkeszti a ránk bízott gyermekek számára a táborokat, és ezen belül minket is. Miközben minket (is) nevel, a tőle kapott egység csodája ragyog fel. Hálás vagyok, hogy ennek már sokadszor lehettem részese. *„Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.” (ApCsel 4,20)*

Szőllősi Emőke

Mit adott Erdély?

Mintegy ötven fasori gyülekezeti testvérünk Erdélyi kiránduláson vett részt április 8-11 között. Az alábbiakban csokorba gyűjtöttük, milyen lelki ajándékokkal gazdagodtak az úton. Egyik testvérünk ezt írta: „Sosem felejtjük Magyarvalkó, Székelydálya, Okland falvakat. Ugyanígy a nagyvárosokat, Nagyváradot, Kolozsvárt, Marosvásárhelyt, Székelyudvarhelyt. Soli Deo Gloria!

1.
Sosem fogjuk elfelejteni a külhoni testvérek vendégszeretetét. Nagy szeretettel fogadtak minket mindenhol. Meséltek közösségükről, gyülekezeti életükről, templomuk történetéről, arról, hogyan élik meg mindennapjaikat Isten szeretete által a nehéz időkben is. Ez példaértékű. Bár hideg napokat éltünk meg, közösen örülhettünk a természet szépségének. A virágzó fáknak, birkanyájaknak, lovaknak, bivalyoknak. Nagyon látszott, hogy az ember mennyire együtt él az állataival. Nagy hálával tartozunk a testvéreket kísérő házaspárnak. Baráti kapcsolataikat felhasználva szervezték meg ezt az utazást. Utunkon **Bödők Gergely** történész megosztotta velünk tudását. Sokat mesélt Erdély történetéről, nagyjaink életéről, hazaszeretetéről, arról, hogyan őrizték meg magyarságukat. Felesége, **Roczkó Zsuzsanna** jogász anyai módon gondoskodott arról, hogy az utunk zökkenőmentesen, jó hangulatban teljen el. Erőn felül teljesített. Gondoskodott kényelmes szállásunkról, étkezésünkről, programjaink sikeres megvalósulásáról. Útunk során sokat mesélt a tájegységnek megfelelő népzenei világról, a szokásokról. Néptáncos múltja miatt hitelesen tudta az autentikus zenei világot bemutatni.
Köszönjük a csodás utazás lehetőségét! Sosem felejtjük Magyarvalkó, Székelydálya, Okland falvakat. Ugyanígy a nagyvárosokat, Nagyváradot, Kolozsvárt, Marosvásárhelyt, Székelyudvarhelyt.
SDG!"
"Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti..." (Zsolt 23,2-3)

Testvéri szeretettel
Doszpod Mihály
és Doszpodné Fidel Klára

2. „Hittel és reménnyel is gazdagabb lettem"
Szeretném szívből megköszönni azt a csodálatos, négy napos erdélyi utat, amelyen Veletek együtt részt vehettem. Már önmagában is nagy élmény volt újra látni Erdély szépségeit, de az, amit Tőletek kaptam, messze túlmutatott a tájak varázsán. Külön szeretném megköszönni az utat a hihetetlen szervezőkészséggel, kedvességgel és emberséggel megáldott három gyermekes (hamarosan négy) családanyának, Zsuzskának. Érezhető volt minden pillanatban az a szeretet és emberség, amellyel mindannyiunk felé fordultál. Külsősként jelentkeztem az útra. Bár apai ágon református gyökerekkel rendelkezem, és nagypapám presbiter is volt, édesanyám révén evangélikus lettem, konfirmáltam, de a hitemet eddig nem éltem meg ilyen közösségi mélységben. Talán éppen ezért volt számomra különösen meghatározó mindaz, amit ebben a közösségben átélhettem. Az út során kapott szeretet, az együtt éneklés öröme, a közös pillanatok ereje új értelmet adtak számomra a „testvér" szónak. Olyan nyitottságot és elfogadást tapasztaltam, amely mélyen megérintett, és amelyért igazán hálás vagyok. Úgy tértem haza, hogy nemcsak élményekkel, hanem hittel és reménnyel is gazdagabb lettem – hittel az emberekben, a közösség erejében és abban, hogy mennyi jót tudunk adni egymásnak. Szívből köszönök mindent!

Szeretettel és hálával, Fébel Hédi

3. Magyarságunk szíve ott maradt, de visszatérünk!

Kedves Zsuzsi és Gergely!

Gyülekezetünkből egy negyvenöt tagú csoportnak, idősebbeknek, fiatalabbaknak lehetősége nyílt 2026 húsvétjának gyönyörű tavaszában részt venni egy csodálatos, felejthetetlen erdélyi autóbuszos kiránduláson a Ti kezdeményezésetekre, szervezésetekben. Hála érte az Úrnak, és nagy köszönet érte Nektek! A kirándulás nemcsak azért volt óriási élmény, mert sok szép dolgot láthattunk, sok kedves emberrel megismerkedhettünk, felfedezhettük Erdély sok rejtett kincsét, hanem azért is, mert különleges lelki élményt, erőt adott minden résztvevőnek: a magyarság, az együvé tartozás élményét, a haza szeretetét, és a lelki közösség átélését Erdély szép tájain, apró falvaiban, eldugott templomaiban. A szervezés tökéletes volt, pedig nagy utat tettünk meg, lebuszoztunk egészen Székelyudvarhelyig, de annyi érdekes információt tudtunk meg Zsuzsitól és Gergelytől, hogy azok folyamatosan lekötötték a figyelmünket. Zsuzsi és Gergely mindent tudnak erről a vidékről, s mindenütt, minden faluban, parókián visszatérő barátként fogadták őket, hogy aztán meséljenek nekünk is a mindennapi életükről. Megcsodálhattuk Nagyvárad híres főterét, a szecessziós palotákat, és beülhettünk a patinás Fekete Sas Szálló kávézójába. A következő állomásunk a festői fekvésű Magyarvalkó volt, a festett kazettás mennyezetű Árpád kori református templom

a dombtetőn, amelyben nagy szeretettel fogadtak minket orgonaszóval is. Kolozsváron meglátogattuk a Házsongárdi temetőt, többek között Kós Károly sírját, s természetesen megnéztük Fadrusz János Mátyás király szobrát. Szülővárosomban, Marosvásárhelyen még rokonaimmal is találkozhattam, s alaposan bebarangoltuk a Kultúrpalotát, a tükörteremmel, gyönyörűséges Róth Miksa-festett üvegablakaival (pl. Lisztről), amely a budapesti Liszt Ferenc Zeneakadémia „testvér épületének" tekinthető pompás dísztermével, rangos koncertéletével. Oklándon egy szép unitárius templomban jártunk. A szervezők mindig lelki táplálékról, Igéről is gondoskodtak, igemagyarázatok, imádságok kísérték utunkat, így az lelkileg is nagyon sokat adott. Köszönet érte mindenkinek! Zsuzsi és Gergely is lenyűgözött minket kedvességével, szeretetével, tudásával. Édes Erdély! Nehéz volt a búcsú a tájtól, a kulturális kincsektől, falvaktól, a fenyők-

től, a marosvásárhelyi főtértől és a drága fasori csapattól, akikkel együtt lehettünk. Lelkünk egy része, magyarságunk szíve ott maradt, de visszatérünk!

Bíró Katalin Zsuzsánna

4. „Volt egy váradalmam”

Számomra izgalmas "vállalás" volt jelentkezni az erdélyi utazásra, mert gondoltam, hogy főleg az idősebb korosztály fog részt venni rajta, hiszen a tavaszi szünetben került megszervezésre. Volt egy váradalmam, amely hamar világossá vált számomra, hogy helyénvaló volt, miszerint az Isten által vezetett ember békessége egészen más, mint a világé. Volt pár olyan gyakorlati kihívásunk, melyekkel szembesülve a csapat fantasztikus türelemről, testvérszeretetről, elengedésről tett tanúbizonyságot. Nagy élmény volt ennyi jó humorú boldog belső békével megáldott testvérrel együtt utazni. Rég nevettem ennyit. Köszönöm.

Dr Takács Magony Kata

5. Tőlük újra tanulhatjuk a hazaszeretetet

Roczkó Zsuzsi és Bödők Gergely remekül előkészítették és szervezték meg az utat. Nemcsak a legkedveltebb helyeket látogattuk meg, Nagyvárad, Kolozsvár, Marosvásárhely főtereit, hanem magyarsá-

gunk és a templomok jellegzetes világába is bevezetést kaptunk.

Magyarvalkó, Marosvásárhely, Székelydálya református vártemplomai, Okland unitárius temploma szépen felújítva gyönyörködtettek, vagy még restaurálás közben csodálhattuk meg az egyedi festett kazettás mennyezetet, a reformáció kora előtt készült falfestmények előkerült töre-

dékeit. Megcsodáltuk a marosvásárhelyi kultúrpalota műremekeit, a korondi Aragonit múzeumot, hazafelé pedig a felújítás alatt álló Vajdahunyad várát. Szállásunk a kolozsvári szálloda után két éjjel Székelyudvarhelyen volt, egy panzióban, ahol a vacsora mellé közösség építés is történt: körbe ülve, bemutatkoztunk egymásnak. Így már az eddig ismeretlen arcok is személyes ismerőseinkké váltak, közelebb kerültünk egymáshoz. A búcsúesten vendéglátóink követtek minket az étterembe, és családi házi zenekart szervezve csodaszép népzenével, dalokkal színesítették a finom vacsorát. Életemben először 17 évesen vettem részt erdélyi körúton, amiről a beszámoló úgy kezdődött: indultunk Ro-

mániába. Az utolsó mondat így hangzott: Haza értünk Erdélyből. Most, 71 évesen jó volt tapasztalni, hogy épültek, szépültek a helyek, az utak, és hogy ma is él a magyarság az ősi földön. A hazaszeretetet tőlük újra tanulhatjuk.

Magai Margit

30 éven felüliek tábora

Elég neked? - A nagybörzsönyi hét áldásai

Az idei évben harmadik alkalommal került megrendezésre a 30 év feletti egyedülállók csendeshete július 19 és 23. között, amelynek ismételten Nagybörzsöny volt a helyszíne. Maximális létszámmal, 100 fővel csendesedhettünk el az ige körül, mélyülhetett a hitünk, és épülhettünk egymás által is.

Esténként Némedi Gusztáv lelkipásztor **„Elég neked…?"** címmel tartott igehirdetéseket. Olyan emberekről hallottunk – Áron, Káleb, Lea, Cirénei Simon, Tükhikosz -, akik nem a reflektorfényben álltak. Ott voltak a helyükön, de nem főszereplőként, hanem a háttérben húzódtak meg, mint mellékszereplők. Az ő történeteiken keresztül többek között az alábbi kérdésekre kerestük a választ:

- **Elég nekem, ha mellékszereplő vagyok?** Tudjak háttérember lenni. Fogadjam el, hogy nem én vagyok a főszereplő. Teljesítsem, amit rám bízott az Úr, és annak meglesz a jutalma.
- **Elég nekem, ha várnom kell az Úr ígéretére?** Káleb 40 évet várt, hűséggel, türelemmel. Nem vesztette el a hitét, nem lázadt fel. Istenre nézett, nem a népre. Isten, amit nekem ígért, azt meg fogja adni. Ha nem most, akkor akár 40 év múlva, de meg fogja adni.
- **Elég nekem, ha az életem végén annyit mondanak rólam: szeretett testvér és hű szolga az Úrban?**

A délelőtti alkalmakon Lőrincz Attila és felesége, Krisztina, pácini református lelkészházaspár bizonyságtételei hangzottak el **az Isten szerinti házasságról, a megszentelődésről**, valamint **az Isten szerinti harcokról a kísértések, próbák között.** Hétfőn délután Rajkai Zoltán színművész bizonyságtételében megerősítette: **összetöretés nélkül nincs találkozás az Úr Jézussal.** Lelki összetöretés nélkül nincs lelki újjáépülés. Az Úr Jézus a kereszten legyőzte a bűnt és a halált, életre támadt, hogy nekünk új életet adjon. Őszinte bűnbánattal, bűnvallással, kegyelme elfogadásával és hálából életünk odaszánásával van új életünk és üdvösségünk.

Csodálatos volt megtapasztalni az Úr munkáját a héten, örömmel élhettük meg a hét áldásait. A testvéri beszélgetések, a lelkipásztorok lelkigondozói szolgálata nyomán már ott megtapasztalhattuk hogyan munkálkodik az Úr a szívekben. Hisszük és valljuk: *„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára." Filippi 1,6*

Hála és dicsőség legyen mindezért Mindenható Istenünknek!

Delényi Gabriella

---

97. zsoltár - Az Úr ítélni fog

Uralkodik az Úr! Vigadjon a föld, örüljön a sok sziget! Felhő és sűrű köd van körülötte, igazság és jog trónjának támasza. Tűz jár előtte, és megemészti ellenségeit mindenütt. Villámai bevilágítják a földkerekséget, látja ezt a föld, és megremeg. Viaszként olvadnak meg a hegyek az Úr előtt, az egész föld Ura előtt. Az egek hirdetik igazságát, minden nép látja dicsőségét. Megszégyenülnek a bálványimádók mind, akik a bálványokkal dicsekszenek. Az Úr előtt borul le minden isten. Hallja ezt Sion, és örül, Júda leányai vigadnak ítéleteiden, ó, Uram! Mert te vagy, Uram, a legfensőségesebb az egész földön, magasan fölötte vagy minden istennek. Ti, akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszságot! Megőrzi ő híveinek életét, kimenti őket a bűnösök kezéből. Fényözön árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. Örüljetek, ti, igazak, az Úrnak, magasztaljátok szent nevét!

Jó az igaz úton járni?

Szeptember a beiratkozás időszaka. Jöjjön-e a gyermek a sok elfoglaltság mellett konfirmáció órára is? Az állami iskolában iratkozzon be a református hittanra, vagy maradjon az etika órán? Ezek szeptemberi döntések sok család életében.
Nagy ajándék mindkettő. A fejlődő gyermek lelki, szellemi és testi életében, önismeretében, és Isten-ismeretének fejlődésében. **Imádkozzunk**, hogy minden család tudjon jó döntést hozni! Kedves Családok! Imádkozunk Értetek, hogy ne csak arra vágyjatok a gyermekeitek számára, ami földi, és elmúló, hanem mindarra, ami örökkévaló, és a földön is szívet-lelket megelégítő Élet. Olvassuk most négy 2026-ban konfirmált fiatal sorait, arról, hogy milyen volt két éven át konfirmációs órákra járni a Fasorban!

Kajári Gergő: „Ezalatt a két év alatt még jobban megismertem Istent. Hála az Úrnak, még jobban meg tudtam erősíteni a hitemet. Sokszor már a hét közepén nagyon kimerült voltam, de a konfirmációs óra mindig feltöltött, és tanácsokat adott a hétköznapok nehézségeiben. A sok bizonyságtétel, amit hallgattunk és néztünk, csak azt erősítette bennem, hogy nem egyedül vagyok a hitben. Megmutatta azt is, hogy mások min mentek keresztül, és hogyan találtak rá Krisztusra. Összességében én ezt nem egy kötelező órának tekintettem, amire hetente be kellett járni, hanem egy plusz óra, amit Istennel tudtam tölteni."

Tunyogi Károly: „Eleinte voltak kételyeim, főleg az utazás, a közlekedés miatt. Hiszen messziről kellett bejárnom a konfirmációs órákra. Ám ez megoldódott. Isten segítségével megszoktam, megtanultam a tömegközlekedést. Az alkalmak segítettek elgondolkozni a hibáimon, és így elkezdhettem dolgozni rajtuk. Ezen felül a sok együtt töltött idő, a konfitábor, a programok, nagyon elgondolkodtatók voltak. Életem egyik legjobb részét képezték ezek a beszélgetések, melyeknek csak pozitív értéke volt. Nagyon jól, örömtelien telt el ez a két év."

Ábrahám Adél: „Isten most már sokkal többször eszembe jut, mint a konfirmációs alkalmak előtt. Többször érzékelem a jelenlétét és néha észreveszek dolgokat, amit csak Ő tehetett. Jobban megértettem, hogy mi az örök élet, mi vár a halálunk után, még mi várhat ránk földi életünkben, és jobban megértettem, hogy mi az én küldetésem annak érdekében, hogy a Mennybe jussak végül. Jobban tudom szeretni és értékelni a társaimat, nem rosszat gondolni róluk. Szeretnék továbbra is fejlődni, és szeretnék ifire járni, de az is lehet, hogy a lakásunkhoz közelebb lévő gyülekezetben. Nagyon, nagyon szerettem azokat az órákat, örömmel fogok visszaemlékezni rájuk!"

Komlósi Noel: „Nekem a konfiórák az Istenhez való közelebb jutásban segítettek. Jók voltak a beszélgetések, a videók, a tanítások. Már nem lesz konfi, helyette jön az ifi. Jó volt a barátokkal együtt lenni, és együtt hallgatni az Igét. Az órák rávilágítottak a bűneimre, segítettek változtatni rajtuk. Jó volt felismerni ezeket, és átélni a döbbenetet. Szerettem ide járni, jó a közösség. Az Ige közelsége jó érzés, hallgatni is jó nagyon! Jók voltak a templomi alkalmak is. Jó volt az igaz úton járni. Isten áldjon mindenkit!"

Fasori Egyházközségünkben két éves a konfirmációra felkészülés a gyermekek számára. A hetedikes gyermekeket várjuk most szeptemberben is. Akik nem konfirmáltak gyermekként, azokat fiatal, vagy felnőtt korban először a Kereszt-kérdések tanfolyamra hívjuk, majd a felnőtt konfirmációs csoportba.

Somogyiné Ficsor Krisztina

Ifihét 2026

Augusztus harmadika és hetedike között a fasori ifjúsággal Piliscsabán tölthettünk egy hetet. A hét témája az volt, hogy hívőként hogyan lehet Istennel dönteni életünk fontos kérdéseiben, illetve az imádságról is hallhattunk több alkalommal.

Mózes első könyve elejének szemelvényei alapján haladtunk, a teremtés, a bűnbeesés, valamint Káin és Ábel története alapján. Végigjártuk az Isten jó és az ember rossz döntését, mint előzményt, ezután beszéltünk a megváltásról, mint Isten mentő döntéséről, de a pályaválasztási és párválasztási kérdésekről is szó esett, illetve arról, hogy az embernek van felelőssége a döntéseiben.
Az alkalmak után mély beszélgetések bontakoztak ki csoportokban, ahol csoportvezetőink terelgették a témát, miközben egymást is jobban megismertük. Nagy örömmel éltem meg, hogy a csoportokon belül többen, akik előtte nem beszéltek annyit, a hét végére elkezdtek egymásért imádkozni.
Esténként interjú formájában hallgattunk bizonyságtételeket, mind társainktól, mind ifivezetőinktől, illetve utolsó este három megindító bizonyságtétel is elhangzott. És nem maradhatott el az ifi sajátos alkalma, a pokrócbeszélgetés sem, amelynek keretében az egyik csoport a mindennapi evangelizációról, a másik csoport pedig a hívő élet specifikusabb kérdéseiről beszélgetett. A héten a hitmélyítő programok mellett a csapatépítés is jelen volt bőven. A zászlós játékba mindenki lelkesen élte bele magát, és hála Istennek, még az esztergomi bá-

Strandolás a Palatinus tófürdőnél

nyatóhoz is lejutottunk a nagy melegben. És bár a kilátót, ahová kirándultunk, már egy éve lebontották, de ez nem vette el a kedvünket attól, hogy fent a naplementében játsszunk egy nagyot. A sok felesleges energiát focival és röpivel is levezettük a héten, illetve minden reggel ébresztés után táncos reggeli tornával kezdtük a napot. A hét utolsó estéjén az ifi azon hagyományát is folytattuk, hogy egymás jegyzetfüzeteibe kedves üzeneteket írtunk. Jó volt megélni, hogy olyan emberek írnak egymásnak, akik nem a legközelebbi barátok, a vidám zsivajban pedig hamar elszaladt az idő.
A hét utolsó napját úrvacsorás Istentisztelettel zártuk, ahol hálát adtunk az örömteli hétért, és az évekért, amiket együtt töltöttünk. Hálát adhatunk Istennek a lélekemelő dicsőítésekért, alkalmakért és beszélgetésekért, amikkel megáldott a héten.

Táncos reggeli torna

Pataki Sára Krisztina

„Orvos, gyógyítsd meg magadat!”
Az Úr szolgálatában – interjú Kováts Zoltánnal

Kováts Zoltánnal, gyülekezetünk egykori presbiterével találkozott munkahelyén Dévai-Józsa Gábor és felesége, Furuglyás Márta. A vele folytatott beszélgetés egyes részleteit, bizonyságtételét adjuk most közre, hogy épülhessünk általa.

- A páciensek székében ülünk, az orvosi „gyóntatószékkel” szemben, de nem a szokásos párbeszéd alakul ki közöttünk. Hitről, hivatásról és Isten nagy művéről, a szabadításról beszélgetünk egy olyan orvossal, aki átadta életét Őneki. Kedves Zoltán, te hogyan éled meg hívő orvosként hétköznapjaidat ebben a rendelőben?

- Mindenekelőtt szabadon és békességben, de biztonságban is. Azért kezdem így – kicsit összefoglalóan – a választ, mert Isten Lelke sok mindent elvégzett bennem a mögöttünk hagyott esztendőkben. A visszahúzó erők elbizonytalanításra, megtorpanásra indítják az istenkereső embert. A különböző parancsolatok, megkötések, rendszabályok korlátozó szerepét hangsúlyozzák. Nincs szabadság – mondják. Hála van a szívemben azért, mert a megtérésemmel sokkal nagyobb szabadságot nyertem, mint amennyit e vészmadarak sugalltak. Felemelő érzés, hogy Isten szabaddá tesz a bűntől, minden megkötözöttségtől, és teljesen átalakítja gondolkodásomat itt a gyülekezet közösségében, a szolgálatokban, de az orvosi hivatás gyakorlásában is. Átélhetem az áldást.

- Ha ezekre a székekre tekintünk, amiken ülünk, talán a tied tűnik a legnagyobbnak…

- Lehet, de most nem erről, hanem inkább egy trónról beszélnék. A Fasorban egy evangélizáción hallottam felőle, s ott döbbentem rá, hogy azon bizony én magam ülök. Ott van ugyan Jézus is – a nagy trón árnyékában. A vallásos ember életszemléletével feleselő hosszú küzdelemben uralomváltásra is sor került. Ma már Ő ül a trónon, én pedig leszálltam onnan. Nem is akarok ily módon a magam ura lenni, hanem egész életemet alárendelem Krisztusnak, aki mindig szeretett engem, és önmagát áldozta fel értem is. Egyedül Ő képes új életet ajándékozni nekem, új utakon vezetni engem. Lelke által tart meg az Ige közelében mindennapjaimban. Segít a hitgyakorlatban. Segít a fejlődésben. Az evangélizációk, a csendeshetek, a gazdag, sokszínű igei alkalmak mindmind terelgettek engem. Sokat jártam így Szépalmára, ahol minden évben egy hétig táboroztunk – csak orvosok. Az ország különböző pontjairól egybesereglett csapat volt ez, amit **Sipos Ete Álmos** szervezett. A program egyik részét orvosi témák képezték felkészült előadók szolgálatával, a másik, lelki részét pedig a lelkész tartotta. Nagyon sok érdekes dolgot hallottam, sokat tanultam – a genderrel is itt találkoztam először.

Még egy személyes megtapasztalásomat mondom el a feltett kérdés összefüggésében. Egyik kedves betegemmel – aki a pasaréti gyülekezetben szolgált – sokat beszélgettünk, és elmondta, hogy **Cseri Kálmán** igehirdetéseit gépeli. Felajánlotta, hogy ad belőlük egy-egy példányt. Neki köszönhetően frissiben olvashattam mindig a legújabb prédikációt, még mielőtt az nyomtatásban megjelent volna. Bizony ez igen nagy iskola volt, nagy lehetőséget jelentett a számomra. Ezért utaltam arra a békességre, amely a nehézségek ellenére a megpróbáltatások idején is munkál bennem.

- Kérünk, szólj a megtérésed előzményeiről, milyen családban nőttél fel. Tudod-e időhöz, valamilyen eseményhez, illetve személyhez kötni a már említett uralomváltást?

- Említettem, hogy a hit harcát hosszabb ideig vívtam sok visszahúzó és sok előrevivő erő csatározásában. Szívesen szólok ezekről. Egyetlen személyhez nem tudom kötni – többhöz viszont igen. Lényegében a **Cseri Kálmán, Sipos Ete Álmos és Végh Tamás** közvetítette lelki ajándékokon nőttem fel, de hosszúra nyúlna azok csupán felsorolása is, akiket szintén maga az Úr küldött elém, olykor utánam – amint a tékozló fiú testvérével tette. Édesanyám evangélikus vallású hívő asszony volt. Édesapám jó alapot szerzett a Sárospataki Református Gimnáziumban. Később orvos lett. Megjárta a háborút, három és fél évig volt orosz fogságban, ahol szakmájában, orvosként foglalkoztatták. Betegei megszerették, s nem is akarták elengedni. Itthon nyilvánvalóvá lett előttünk, mily nagy erőpróbaként élte meg ezt, mily nagyon megviselte, és mély nyomokat hagyott őbenne.

A konfirmációra már felnőttként jelentkeztem, Végh Tamás egyengette az utamat, tőle kaptam a Jelenések 3,20 Igét: *„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem."*
Bizony, ez szíven talált, és meghatározó lett az egész további életemre nézve. Hiszen az Úr Jézus mindig készen áll új lehetőségeket felvillantani előttem is. Igével erősített a gyülekezetben **Márta néni (Szabó Géza lelkipásztor özvegye)** is, akihez orvosként kéthetente fölmentem, és minden alkalommal elmondta az Ézsiás 43,1 Igét: *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!"* Annyira megfogott, belém ivódott ez az igazi aranymondás – és ahogyan ő idézte. Mindig imádkoztunk. Meghatározó személyiség volt Márta néni, sokat tanultam őtőle. Igen szeretek hitben járó testvérekkel beszélgetni. Ezek mindig hoznak valami hasznot a lelki épülésemhez, a megerősödésemhez. Nagy élmény volt az idősek látogatásakor a **Mezey Tiborral** való találkozás, a közös szolgálat minden öröme. Beteglátogatáskor, családlátogatáskor megtapasztalom, hogy a családtagok könyörgéseket, imaközösségeket kezdeményeznek. Áldott imaalkalmak ezek mindenkor. Szeretettel emlékszem a **Kádár Laci** bácsival történt beszélgetésekre hitről, zenéről, az élet megannyi próbáiról. **Krüzselyi Attilával** – akivel most is együtt szolgálunk a Szabó Imre Alapítvány kuratóriumában – egy szobába kerültünk egy biatorbágyi csendeshéten, és sok hasznosítható tapasztalatot megosztottunk egymással presbiterként is. Így épülünk, épülhetünk egymás hite által itt a Fasorban…

- A korábbi bizonyságtételeid és e mostani válaszaid alapján hamar eljuthatunk egy felismerésig: Istennek terve volt veled, és elgondolásait sorra valóra váltja életedben. Segítőtársat, családot (két fiút és két unokát), hitet, hivatást, gyülekezetet adott, és kegyelmében megtart. Előfordult-e veled ebben a folyamatban, hogy valamiért megrendült a hited? Találtál-e kivezető utat?

- Igen, úgy érzem, hogy Isten által megajándékozott vagyok, az Ő kezében pedig eszköz lehetek. Mindez hálára kötelez és engedelmességre. Megrendült állapotomról viszont a még megtérésem előtti időből szólhatok. Asztmás beteg voltam, egyszer nagyon rossz állapotba kerültem, és rohamkocsi vitt be a kórházba. Orvosként tudtam, hogy milyen kimenetelei lehetnek ennek a dolognak: megfulladok vagy nem. A lélegeztetőgépen mindent másképp lát az ember. Segített meglátni az életemben létező hibákat, problémákat. Akkoriban nagyon sokat dolgoztam, és a magánéletemben is voltak gondok, nehézségek. Rá-

jöttem: nem lehet tovább így csinálni, nem lehet két végén égetni a gyertyát.

„Orvos, gyógyítsd meg magadat” – ezt a mondást idézte egyszer Jézus…

- Igen, de úgy gondoltam, hogy a magam erejéből nem tudok mindezektől megszabadulni. Az Úr segítségét kértem, Aki megkönyörült rajtam. Mindez nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy átadtam magam Neki egészen. Biztosan tudom: nem véletlenül történtek ezek a dolgok énvelem. Más jellegű válaszok is adhatók erre a kérdésre. Mintegy hét évig dolgoztam a toxikológián, a baleseti, belgyógyászati osztályon, ahová öngyilkosokat hoztak, hogy segítsünk rajtuk. Sajnos, nem mindenkit lehetett megmenteni. Sok tragédiát láttam. Akik túlélik magát a cselekményt, többségük már nem akar meghalni. De amikor felébred a beteg, és élni akar, és azt látja, hogy rendeződhetnek dolgai, kiderül: olyan károsodás érte, hogy nem lehet meggyógyítani… Bizony, nehéz ezeket átélni. Szívfájdító látni a családokat, amelyeket itt hagynak: férjeket, feleségeket, szülőket, kicsiny gyermekeket. Volt azonban az osztályon egy főorvos, **Lázár Imre**, hívő református ember, aki apai szívvel gondoskodott rólunk. Nagyon szerettük őt. Fölnéztem rá mindig. Láttam, amint ott állt az ágy mellett az intenzíven, és imádkozott. Elgondolkodtam: hogy is van ez, főorvos úr? Jó iskola volt ez is, az Áldott Orvos iskolája.

Még egy ideilleszthető eseményt hozok fel innen a rendelőből. Bejött egy asszony – nem az én betegem volt – és meghalt. Elkezdtük újraéleszteni, kemény harc folyt az életéért, miközben imádkoztam érte. És megmenekült! Ezek felemelő pillanatok voltak, erősítették ébredező hitemet.

Beszélgetés a rendelőben

- Igen, átéljük, hogy az imádkozás a keresztyén ember létszükséglete. 2026 az imádkozás éve. Mit helyeznél a Harangszó olvasóinak szívére, hogyan gyakorolják a jövőben a lélek lélegzetvételét kegyességükben?

- Szüntelenül imádkozzatok! (1Thesszalonika 5,17) Naponta, folyamatosan legyünk kapcsolatban Istennel. Az Úr Jézus szavai szerint – alázatban. Országunk és egyházunk vezetőiért – áldásokért; békéért, békességért az emberek, a népek között; a Szentlélek segítségül hívásával azért, hogy legyen lelki ébredés a fiatalok között is, és növekedjen, erősödjön az egyház.

- Látjuk, tapasztaljuk, benne élsz a fasori közösségben, együtt vagyunk istentiszteleti és sok más igei alkalmakon. Ismersz bennünket a presbitériumból, a szolgálataid nyomán, de körzeti orvosként is gyakorlod a testvéri szeretetet közöttünk, hiszen más körzethez tartozók is jöhetnek hozzád segítségért. Nem küldesz el senkit – ahogyan Jézus sem tette. Örülsz az örülőkkel, sírhatsz a sírókkal. Bizonyára szép hozadéka s megannyi tanulsága lehet e jól ápolt gyülekezeti kapcsolatoknak, a személyes beszélgetéseknek…

- Nagy ajándék, hogy tehetem – ez vezérel minden segítségnyújtásban. Közben

megtapasztalom, hogy fogyunk is. Benne vagyok a Harangszó terjesztésében, de az utóbbi időben egyre kevesebb újságot viszek ki. Elköltöztek, meghaltak az én körzetemből is. A jelenlegi társadalmi-gazdasági-ideológiai helyzetünkben viszont jelentősége lehet annak, hogy a rendszeres gyülekezeti életből kimaradó emberekhez írásban eljusson az evangéliumi gondolat. Fontos, hogy az Ige világosságában láttassuk meg a történéseket, eseményeket is. Szerintem nagy a baj. Annyi mindenért fel kellene emelni a szavunkat.
Azt gondolom: bizonyára nem véletlenül történtek meg ezek a mostani dolgok mivelünk. Persze nem mondom, hogy megérdemeltük – jóllehet, nagyon sok hiba volt –, de össze kell kapni magunkat. Imádkozzunk, és ne engedjük, hogy ez így maradjon. Borzalmasan nagy az ellenszél, de nagyon jól meg kell kapaszkodni, vigyázván, hogy ne ártsanak. Sátán megtalálta a leggyengébb pontjainkat, megtalálta immár a maga eszközeit, és a biztos győzelem reményében megtámadott bennünket. Ne menjünk táncba vele! Maradjunk az Úr oltalmában, az Ő szolgálatában!

- A lelki töltekezésről az összegezés lehetőségével beszélgessünk még egy kicsit!

- Ezeket a meghatározó tényezőket már valóban érintettük. Jólesik szóba hozni, felidézni a presbiteri hétvégéket, azok gazdag programjait és a biatorbágyi csendesheteket. Itt, az Iharosban a sok boldog pillanat és egy katartikus élmény az úrvacsora-közösségben, mind-mind meghatározták döntésemet, életutamat.
Megértettem, hogy mindent rendezni kell, s tiszta lapot indítani. Megtérésemmel teljesen megváltoztam. Jobb lett az empátiakészségem az emberek iránt. Belső békességet nyertem, olyat, amit a világ nem tud adni, de nem tud elvenni sem.

- Lelkiségünk egy jelentős része énekeinkre épül…

- Csodálatos énekeink vannak. Amikor először találkoztam a 42. zsoltárral, nagyon megfogott. A templomtól távol élő lélek sóhajt benne az élő Isten felé: „Mint a szép, híves patakra / A szarvas kívánkozik, / Lelkem úgy óhajt Uramra, / És hozzá fohászkodik”.
Az éneklés-imádkozás-üzenet hármas egységében még egyszer szóba hozom Isten beszédének fontosságát. Sosem lehetek annyira fáradt, kimerült, hogy az Igét, az igemagyarázatot ne olvassam el. Esténként olykor meghallgatom a megzenésített 27. zsoltárt, melynek sorai nagyon meghatározóak életemre nézve: „Egy dolgot kívánok én az Úrtól…, hogy lakhassam az Úrnak házában…” Ámen

Közreadja: Dévai-Józsa Gábor

„Az én Kátém is”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Káténak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez.
A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Tovább folytatjuk az imádkozásról szóló kérdéseket és Káté-magyarázatokat. Legutóbb az emberre vonatkozó kérésekre tértünk át a Miatyánkban. A negyedik és az ötödik kérés együtt szemlélésére **Cseri Kálmán** hívja fel a figyelmünket. Azt hangsúlyozza ezzel a mi Urunk – írja –, hogy amilyen nélkülözhetetlen a mindennapi kenyér, ugyanolyan nélkülözhetetlen a mindennapi bocsánat. Ahogyan elpusztul az, aki egy ideig nem táplálkozhat testileg, ugyanígy elpusztul a lélek, kivész a jó lelkület onnan, ahol ismeretlenné válik a mindennapi bocsánatkérés és bocsánatadás.
Erre is gondolva olvassuk el az 51. úrnapja kérdését és az arra adott feleletet!

Melyik az ötödik kérés?

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek."
Azaz: Krisztus véréért nekünk, nyomorult bűnösöknek ne tulajdonítsd sem az általunk elkövetett bűnöket, sem a minket bénító gonosz hajlamot.
Ugyanakkor a te kegyelmedről tanúskodik bennünk az az indíttatás, hogy feltett szándékunk felebarátainknak szívből megbocsátani.

Krisztus Urunk tanított, gyógyított, az éhezőnek kenyeret adott itt e földi létben. De a legnagyobb ajándék, amit a számunkra hozott, a bűnbocsánat volt. Bűneinket Ő bocsátotta meg először. Krisztus véréért, áldozatának érdeméért minden bűnös imádkozó kérheti, hogy Isten bocsásson meg neki. Úgy tanít a bűnök megbocsátásáért könyörögni a mi Urunk, hogy megparancsolja: miközben a magunk vétkének eltörlését kérjük, aközben felebarátaink bűnének elengedéséért is esedezünk – írja **Fekete Károly**. Káté-magyarázatában fontosnak tartja, hogy következetesebbek legyünk a megbocsátásban: szívből tegyük és ne csak felszínesen. Az elnyert bűnbocsánat képessé tesz bennünket erre. Az Istenhez való helyes viszony nemigen képzelhető el az emberekhez való helyes viszony nélkül. Cseri Kálmán is arról beszél, hogy minden bűn elválaszt, sőt, szembeállít minket Istennel és egymással, de minden őszinte megbocsátás újra összeköt és eggyé tesz. Szívünk mélyén arra vágyunk, hogy egyek lehessünk azokkal, akikkel egynek kellene lennünk. Ennek az egységnek az ára azonban a bocsánatkérés és az őszinte megbocsátás.
Szomorú, hogy mégis nehezen fizetjük meg ezt az árat. Pedig a legtöbbször épp ezáltal vethetünk gátat a családok megosztásának, szétesésének, a felelőtlen, meggondolatlan válásoknak, a generációk közötti szakadék mélyülésének. Az átadott életű szülők, tanítók, illetve gyülekezeti munkások szerepe, felelőssége egyre inkább felértékelődik egyházunkban a fiatalokat érzékenyen érintő tudatos erkölcsrombolással szemben. Azon munkálkodnak ők, hogy a fiatalok keresztyén bátorsággal merjenek másként élni, mint ahogyan a körülöttük lévő világ él. Ahol emberek megbocsátanak egymásnak, ott romok takaríttatnak el, a levegő is megtisztul, s a társadalmi állásokat és néprétegeket egymástól elzáró falak leomlanak. A megbocsátás hatalmas támadás lehet a közösségi életet mételyező minden gonoszsággal szemben.

Ki mondja a Miatyánkot? Isten gyermeke, vagyis a bocsánatot nyert bűnös. Olyan ember imádkozza, aki már tudja, hogy reménytelenül eladósodott, de Isten neki feltétel nélkül megbocsátott. Ennek örömével és bizonyosságával jön oda naponta, és kéri a bocsánatot. Ez az öröm hiányzik azokból, akik nem tudnak vagy nem akarnak szívük szerint megbocsátani. Akik viszont az adósságokat feltétel nélkül el tudják engedni, azok nem akarnak elszámoltatni senkit, s nem akarnak megbosszulni sem. Ha az ilyen ember szívében harag, gyűlölet, képmutatás volt is, már észreveszi, fáj neki, és nem akarja konzerválni, meg akar szabadulni tőle. Az ilyen emberek jót tesznek azokkal, akik

nekik ártottak, jót mondanak azokról, akik róluk rosszat mondanak, és imádkoznak azokért, akik háborgatják és bántalmazzák őket.

Mit fejezünk ki ezzel a kéréssel: bocsásd meg a mi vétkeinket? **Sarkadi Nagy Pál** meg is válaszolja: azt, hogy Isten szeretet. Aki gyakorolja ezt a szeretetet, tagja az Ő országának, aki nem gyakorolja, kirekeszti magát belőle. A szeretet elfogadásában és továbbadásában áll tulajdonképpen az emberi élet. Amikor életünk rendben van, akkor belőle mindkét irányba szeretet árad: Isten felé és az ember felé.
Szathmáry Sándor összegező gondolata szerint az élet, az új élet a megbocsátásból nő ki, és a megbocsátásban árad tovább. Ha tehát kapok egy új életet, akkor az eddigit, a régit, amely csak vétkezni tud, csak tagadni, csak kételkedni, becsapni, hazudni, hittel megtagadom – mondja bizonyságtételét **Zimányi József.** A bűnbocsánat nagy ígéretében és tényében felfedezhető az egész keresztyénség. Nem is csoda, hogy ebből született a reformáció, s ide megy vissza minden ébredés – mint az újjászületésnek és a megtérésnek a komolyan vétele. A Miatyánkot nem lehet haragtartó, gyűlölködő, irgalmatlan szívvel imádkozni – írja **Ravasz László**. Ha ilyesmivel van tele a szívünk, inkább imádkozzunk azért, hogy Isten teremtsen a szívünkben békességet, s távoztassa el onnan a gyűlöletet.
A Miatyánk igazi elimádkozása olyan nagy dolog, hogy imádkozni kell azért, hogy elimádkozhassuk. De hiába mondja a Miatyánkot minden este az az ember, aki nem tud megbocsátani, és bosszút forral az embertársa ellen, azt nem hallgatja meg Isten – vélekedik Káté-magyarázatában **Csiha Kálmán**. Bizony, hamis dolog úgy kiáltani Istenhez kegyelemért, hogy közben bosszúvágy van az emberben valaki ellen. Az egész hitéletét megmérgezi az, aki haragot rejteget magában. Minden ilyen dédelgetett sérelem, magunkban ápolt keserűség, elfojtott bosszúvágy olyan, mint egy gennyes góc – életveszélyes. A reformáció nagy harci éneke a 254. dicséretünk, amely az Istenben való rendíthetetlen bizalom himnusza. Úgy szól, mint a mennyből jövő harsonaszó. Ennek harmadik versét ajánlja **Ablonczy Dániel** azoknak a kiválasztottaknak, akiknek hatalmas kapaszkodót adott Sátán feletti győzelmével az Úr Jézus: *„E világ minden ördöge / Ha elnyelni akarna, / Minket meg nem rémítene, / Mirajtunk nincs hatalma. / E világ ura / Gyúljon bosszúra: / Nincs ereje már, / Reá ítélet vár: / Az Ige porba dönti.”*

A megbocsátás és a megbosszulás ívén feltűnik előttünk egy dráma, egy Elektra-feldolgozás, amelyet 1968-ban mutattak be a Nemzeti Színházban. Tizenöt év után hazajön Oresztész, aki megöli apja gyilkosát, a trónbitorló királyt. A zsarnok halott, a város szabad – mondja. De mi lesz a bűnösökkel? – veti fel Elektra. Élni kell – válaszolja Oresztész – mi lesz a városból, ha mindenkire ujjal mutatok: te is bűnös vagy, te is, te is? Felmented őket a bűn alól? – kérdezi Elektra. Ha bosszút hirdetsz, senki sem magára mondja, hogy bűnös: mind a szomszédjára – láttatja előre Oresztész –, a város elpusztul, ha minden polgára retteg. De ki nem bűnös ebben a városban, aki a zsarnokot szolgálta? – felesel Elektra. Lám, Oresztész megbosszulja ugyan apja szörnyű halálát, de a további konfliktusnak nincs megoldása. Isten nélkül az nem is lehetséges.

Amikor valaki ellenséges, vigyázzunk, hogy bosszút ne álljunk – figyelmeztet **Zimányi József.** Mindig idézzük fel Isten szavát: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” (Róma 12,19). Bocsássunk meg mindenkinek, és az ellenséges emberért is imádkozzunk! Ne ingereljünk senkit! Egyengessük mindenhol a békesség útját, a javíthatatlan embert pedig kerüljük! Hagyjuk az ítéletet Istenre!

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

AZ ELMÚLT IDŐSZAKBAN MEGKERESZTELT GYERMEKEK

Lugosi Zsolt és Nagy Erzsébet
gyermeke
Eszter Maja

Horváth Norbert és Raduly Lívia
gyermeke
Lara Aina

Mózes Richárd és Hidi Alexandra
gyermekei
Benjámin és Milán

Pályi Ferenc és dr.Takács Eszter
Zsuzsanna gyermeke
Zsófia

Muresán Lóránd és Lakatos Edina
gyermeke
Kristóf Lóránd

dr. Zanathy Tamás Antal és Hajnal Tünde
gyermeke
Gergő

Árva Tamás és Mihály Dóra Judit
gyermeke
Noémi

Bundics Márton Jácint és Szabó Melinda
gyermekei
Benedek és Vince

Benyus Gábor és Ungodi Orsolya
gyermeke
Bianka

Harsányi Máté és Orbán Tímea
gyermeke
Márk

SOROZATOK

- Kereszt-kérdések ősz: október 4-től, 10 héten át, vasárnap délután 18 órától
- Tanúim lesztek tanfolyam ősztől
- Felnőtt konfirmációi tanfolyam ősztől
- Adventi előkészítő alkalmak: december 9-11-ig

HAVI ALKALMAINK

- Gyülekezeti imaközösség a hónap 2. vasárnapján 8.30-kor
- Teaház minden hónap második és harmadik vasárnapján istentisztelet után
- Úrvacsorai istentisztelet a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órakor
- Férfi bibliaóra a hónap 3. keddjén 18 órakor
- Pénteki pároskör a hónap 3. péntekjén 18 órakor
- Közös bibliaóra a hónap utolsó péntekjén 18 órakor
- Szombati pároskör a hónap 3. szombatján 17 órakor
- Zenés áhítat minden hónap első vasárnapján 17 órakor
- Kéz-Mű-Hely kéthetente
- Tésztakészítés a hónap 2. szombatján 14 órától
- Családos Istentisztelet hónap 2. vasárnapja 10 óra
- Zenés áhítatok a meghirdetett program szerint

HETI ALKALMAINK

- Istentisztelet, gyermek-istentisztelet vasárnap 10 óra
- Babamegőrző 0-3 éves korig istentisztelet alatt
- Siloám online imacsoport szenvedélybetegekért hétfő 18 óra
- Gyülekezeti bibliaóra szerda 18 óra
- Baba-mama kör csütörtök 9.30-tól
- Nyugdíjasok bibliaórája csütörtök 15 óra
- 30 felettiek bibliaórája – csütörtök 18 óra
- Bibliaóra péntek 10.30-tól
- Ifjúsági óra péntek 18 óra

LELKÉSZI HIVATAL NYITVATARTÁSI RENDJE

hétfő: szünnap
kedd: 10-13 óráig
szerda: 10-13 óráig, 15-18 óráig
(délután lelkészi jelenlét 16:00-17:45-ig van)
csütörtök: 10-13 óráig
péntek: 10-13 óráig
(délelőttönként lelkészi jelenlét 10-12 óra között, csak bejelentkezés esetén lesz)

KOLUMBÁRIUM NYITVATARTÁSI RENDJE

hétfő: szünnap
kedd: 9-13 óráig
szerda: 9-18 óráig
csütörtök: 9-13 óráig
péntek: 9-13 óráig
szombat: zárva
vasárnap: 9-10 és 11-12.30 óráig

Kérjük, éljenek a bejelentkezés lehetőségével, a 06-30-327-9761 telefonszámon, vagy a hivatal@fasor.hu e-mail címen.

JELNYELVI ISTENTISZTELETEK

- Szeptember 27. vasárnap 15 óra Istentisztelet és Úrvacsora
- Október 11. vasárnap 15 óra Istentisztelet és hittanóra
- Október 25. vasárnap 15 óra Istentisztelet és Úrvacsora (Reformáció ünnepe)
- November 8. vasárnap 15 óra Istentisztelet és hittanóra
- November 29. vasárnap 15 óra Istentisztelet és Úrvacsora
- December 13. vasárnap 15 óra Adventi Istentisztelet és hittanóra
- December 25. szerda 15 óra Karácsonyi Ünnepi Istentisztelet és Úrvacsora

Mostani számunkba a fotókat és grafikákat készítették: Aranyos Béla, Bödők Gergely, Diószegi Keve, Gurzó Gyöngyi Halász Kinga, Magai Margit, Márton Melinda, Somogyi Péter, Somogyiné Ficsor Krisztina, Szombatiné Kovács Margit, Voloncs Andrea.

Isten áldását kérve hálás szívvel köszönjük szolgálatukat!

KÖZÖSSÉGÉPÍTŐ ALKALMAK

- Női csendesnap: szeptember 26.
- Ráday napok október 3: közösen utazunk busszal Kecskemétre
- IKON 2026 Ifjúsági konferencia: október 30-31.
- Reformáció hetében ünnepi alkalmak, köztük szünidei gyerekprogram
- Adventi családos nap Tímár Sára és zenekara koncertjével

FASORI HARANGSZÓ
a Budapest-Fasori Református Egyházközség negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5.
www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők: Cseke Hajnalka, Somogyiné Ficsor Krisztina, Dévai-Józsa Gábor, Halász Kinga, dr. Széplaki György
Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka
Olvasószerkesztő: dr. Széplaki György
Tördelőszerkesztő: Antal Péter
ISSN azonosító: 2939-8886